Kemal Özer

Temmuz İçin Yaralı Semah

Yangın Şiirleri

Yordam Kitap

Kemal Özer

Kemal Özer 1935'te İstanbul'da doğdu. İstanbul Erkek Lisesi'nde, İstanbul Üniversitesi edebiyat fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünde öğrenim gördü. *Cumhuriyet* gazetesinde, Karacan Yayınları'nda çalıştı. Kitapçılık ve yayıncılık yaptığı 1965-70 arasında *Şiir Sanatı* dergisini yayınladı. Arkadaşlarıyla birlikte *a Dergisi*'nin, *Yeni a Dergisi*'nin kurucu ve yazarları arasında yer aldı. *Varlık* dergisinin yönetmenliğini üstlendi. Türkiye Yazarlar Sendikası'nın ikinci başkanlık görevinde bulundu. Kendi kurduğu Yordam Yayınevi'nde kitaplarını yayınladı.

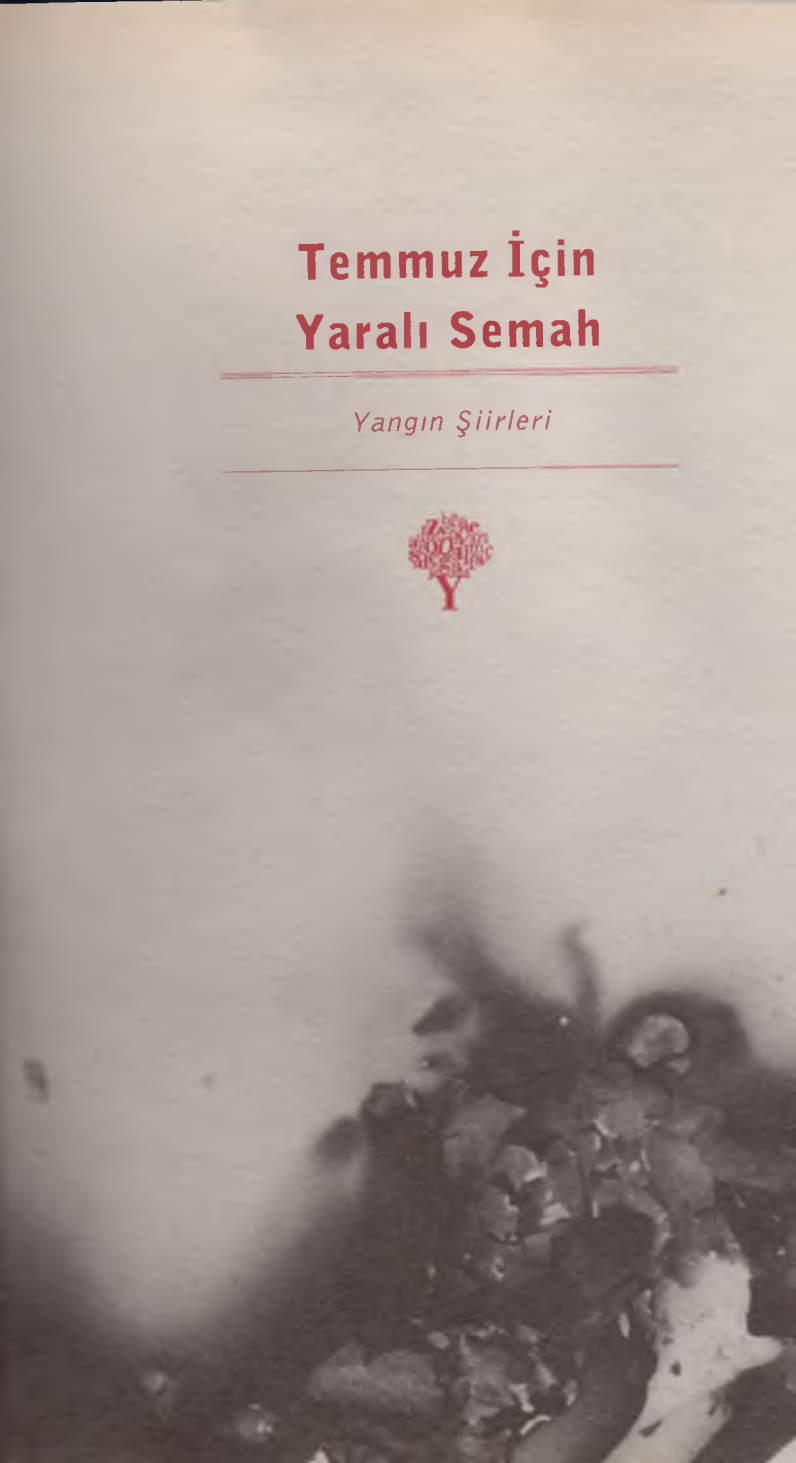
İlk üç şiir kitabıyla İkinci Yeni hareketinin içinde yer aldıktan sonra, dünyaya yeni bir bakış ve ona bağlı olarak yeni bir sanat anlayışıyla yazdığı şiirler çeşitli yankılara neden oldu. Toplumcu gerçekçi diye nitelenebilecek bu dönemde, toplumsal ve siyasal olaylara, insanların bu olaylar karşısında tepkilerine, duygu ve düşüncelerine tanıklık etmeyi amaçladığı görüldü. Özellikle 1970-80 arasında yayınladığı 4 kitapta ağır basan bu eğilim, genel tutum değişmemekle birlikte sonraki kitaplarında yeni boyutlar kazanıp yeni ilgi alanlarına yayıldı.

Çeşitli türlerde 60 kitabı yayınlanan ve 7 ödül alan Kemal Özer'in şiirleri 20 dile çevrilip Bulgaristan, Danimarka ve Hollanda'da kitap olarak basıldı.

Temmuz İçin Yaralı Semah

Yangın Şiirleri

Yordam Kitap: 50 • **Temmuz İçin Yaralı Semah** *Yangın Şiirleri*
Kemal Özer • ISBN 978-9944-122-35-1
Kapak ve İç Tasarım: Savaş Çekiç • *Tasarım Asistanı:* Onur Gökalp
Birinci Basım: Haziran 2008 • Yayın Yönetmeni: Hayri Erdoğan
© Kemal Özer, 2008 • © Yordam Kitap, 2008

Yordam Kitap Basın ve Yayın Tic. Ltd. Şti.
Nuruosmaniye Caddesi Eser İşhanı No: 23
Kat:1 Cağaloğlu 34110 İstanbul
T: 0212 528 19 10 **F:** 0212 528 19 09 **W:** www. yordamkitap.com
E: info@yordamkitap.com

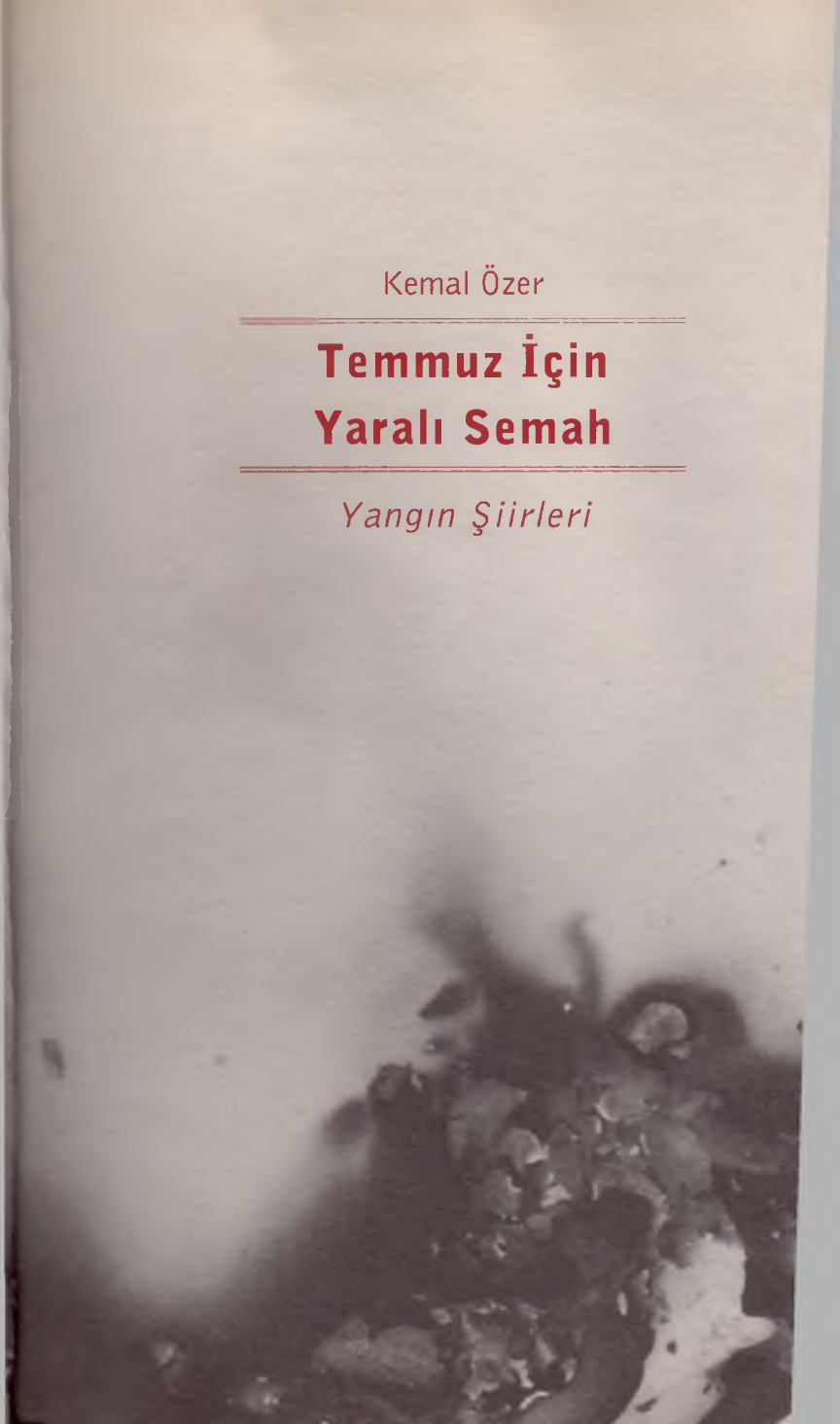
Baskı: **Graphis Matbaa**
Yüzyıl Mahallesi Matbaacılar Sitesi
2. Cadde No:202/A Bağcılar-İstanbul
Tel: 0212 629 0607

Kemal Özer

Temmuz İçin Yaralı Semah

Yangın Şiirleri

İçindekiler

09 | Sunu

11 | **Gülün Sınavı**
12 | Sivas Buluşması

15 | **Yol**
16 | Yolun Sonu
18 | Orda Bulunmayan
20 | Yangın İkizi

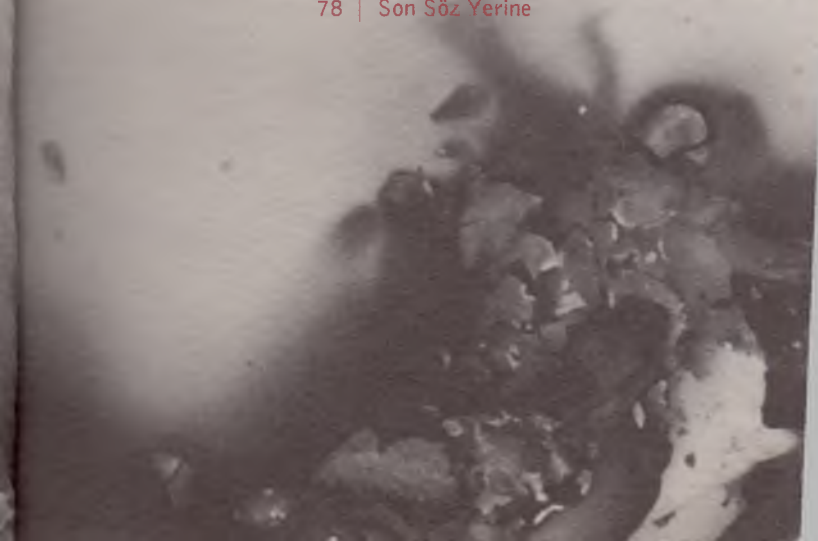
21 | **Bakılanı Görünür Kılmak**
22 | O Resme Bir Daha Bakılırsa
24 | Baş Ucunda
26 | Artık Ne Semahları Ne Çocukları Seyredebilirim Diyen Babanın Şiiri
28 | Oğlundan Öksüz Kalan Ananın Şiiri
30 | El Almak

33 | **Yol Erleri**
34 | Adım *Metin* Olsun
36 | Tutanağı Yazılırken
38 | Behçet
43 | Uğur Ola
46 | Değişik Türkü
48 | Cezaevinden Yola Çıkan Gemi
50 | Fotoğraflar Kendisiydi
52 | Nesimî
54 | Asaf Koçak'ı Yaşamak

57 | **Ömrü Kısa Kelebekler**
58 | Ömrü Kısa Kelebekler
60 | Sehergül
62 | Gülsün'le Handan
64 | Carina
66 | Nurcan'la Özlem
68 | Gülender
70 | Koray
72 | Nasıl Söylesem
74 | Yazılmayana Şiir
76 | Her Kelebek İçin Geçerli Bir Küçük Tarih

77 | **Bir Başka Yürüyüş İçin**
78 | Son Söz Yerine

Sunu

Dilini düğümleyen sessizlikti bunca yıl
söyleyecek olduğun sözü çünkü
damarlarında taşımalıydın ey ozan,
ve daha sen uyanmadan sona ermeliydi gece
ilk dize daha eline kalemi almadan
kaldırmalıydı uykudan seni

Ancak o zaman bakabilirdin yüzüne
bir yangından payına düşen o derisi
isle kararmış, o benzi küle kesmiş sabahın,
her ağız sussa bile ancak o zaman
göze alabilirdin konuşmayı, belli belirsiz
bir ürperti kalsa bile alevlerden geriye

Çözüldü işte düğüm, söz hazır dile gelmeye

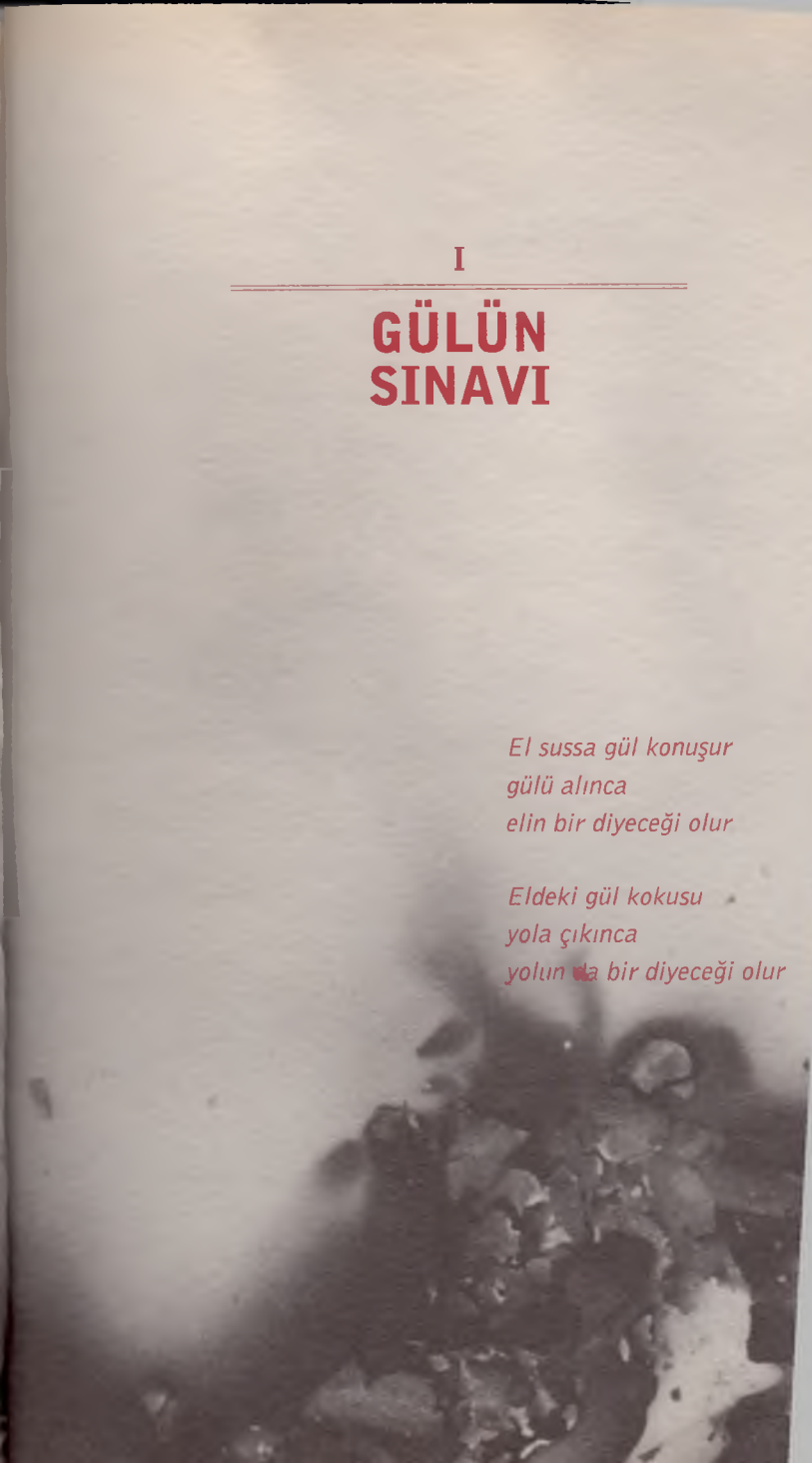

I

GÜLÜN SINAVI

El sussa gül konuşur
gülü alınca
elin bir diyeceği olur

Eldeki gül kokusu
yola çıkınca
yolun da bir diyeceği olur

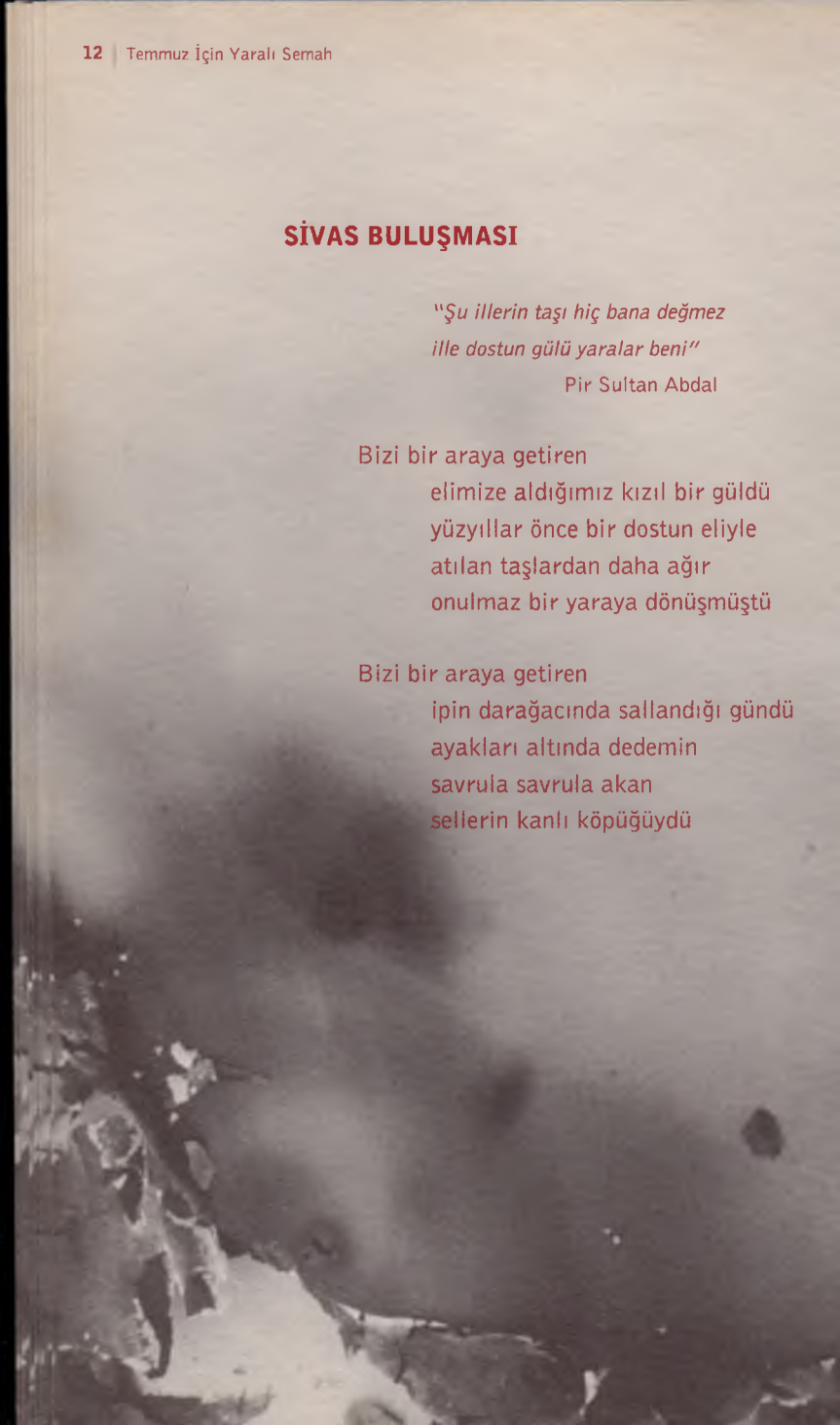

SİVAS BULUŞMASI

"Şu illerin taşı hiç bana değmez
ille dostun gülü yaralar beni"
Pir Sultan Abdal

Bizi bir araya getiren
elimize aldığımız kızıl bir güldü
yüzyıllar önce bir dostun eliyle
atılan taşlardan daha ağır
onulmaz bir yaraya dönüşmüştü

Bizi bir araya getiren
ipin darağacında sallandığı gündü
ayakları altında dedemin
savrula savrula akan
sellerin kanlı köpüğüydü

Bizi bir araya getiren
boğazına doladıkları düğümdü
ne yıllar unutulacak kadar uzak
ne yarınlar zalim hükümlerde
bir defter gibi dürüm dürümdü

Bizi bir araya getiren
birbirimizin yüzünde gördüğümüzdü
-inceydi usuldu dedemin boyu-
yakasız gömleğini aşıp ölümün
ışığa çevirdiği solgun yüzüydü

Bizi bir araya getiren
gülü sınavdan geçirecek o sözdü
biri taş, biri taştan daha ağır
susmak mı konuşmak mı, hangisi
dedemin siteminde tartılan yükümüzdü

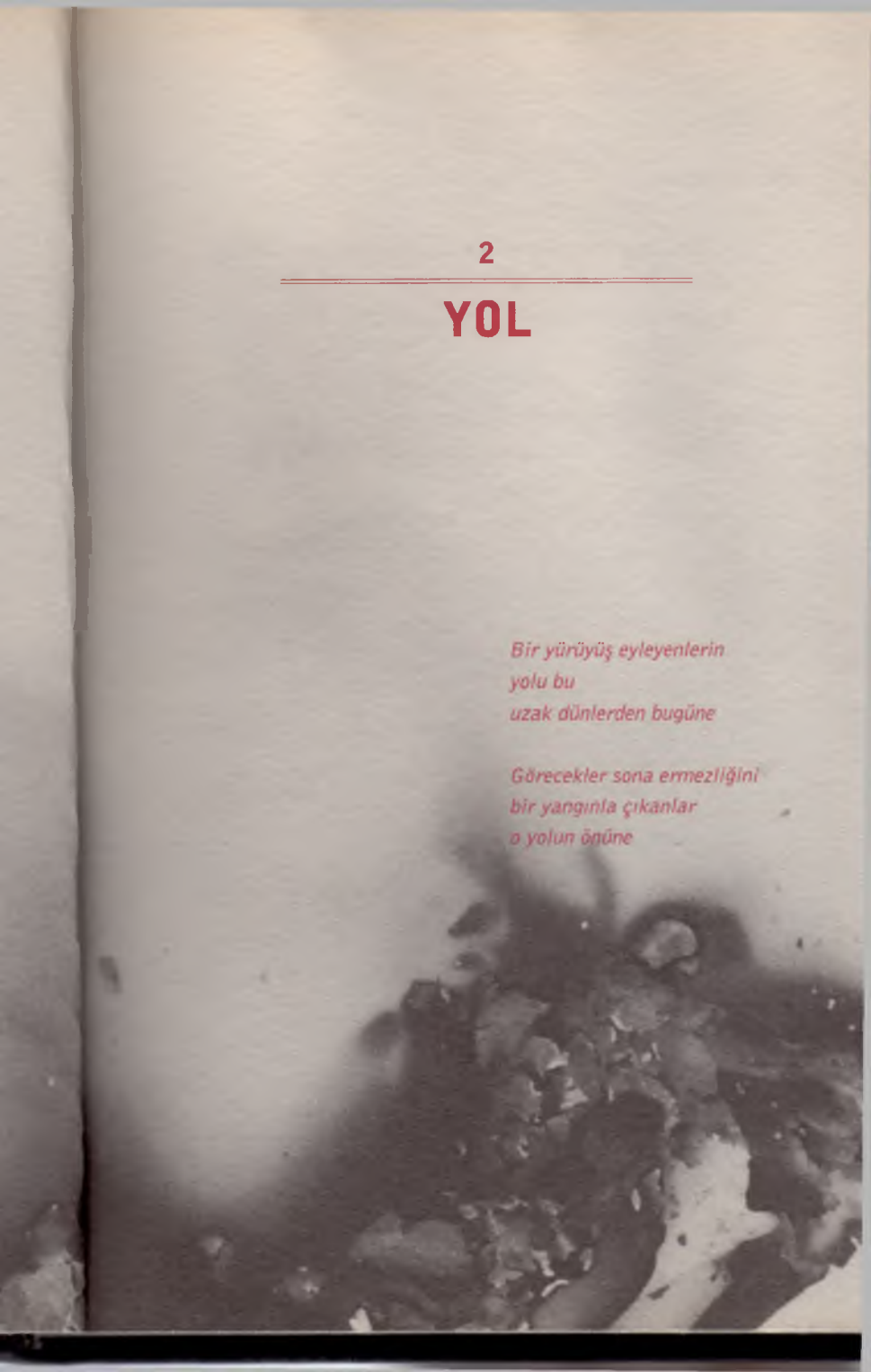

2

YOL

Bir yürüyüş eyleyenlerin
yolu bu
uzak dünlerden bugüne

Görecekler sona ermezliğini
bir yangınla çıkanlar
o yolun önüne

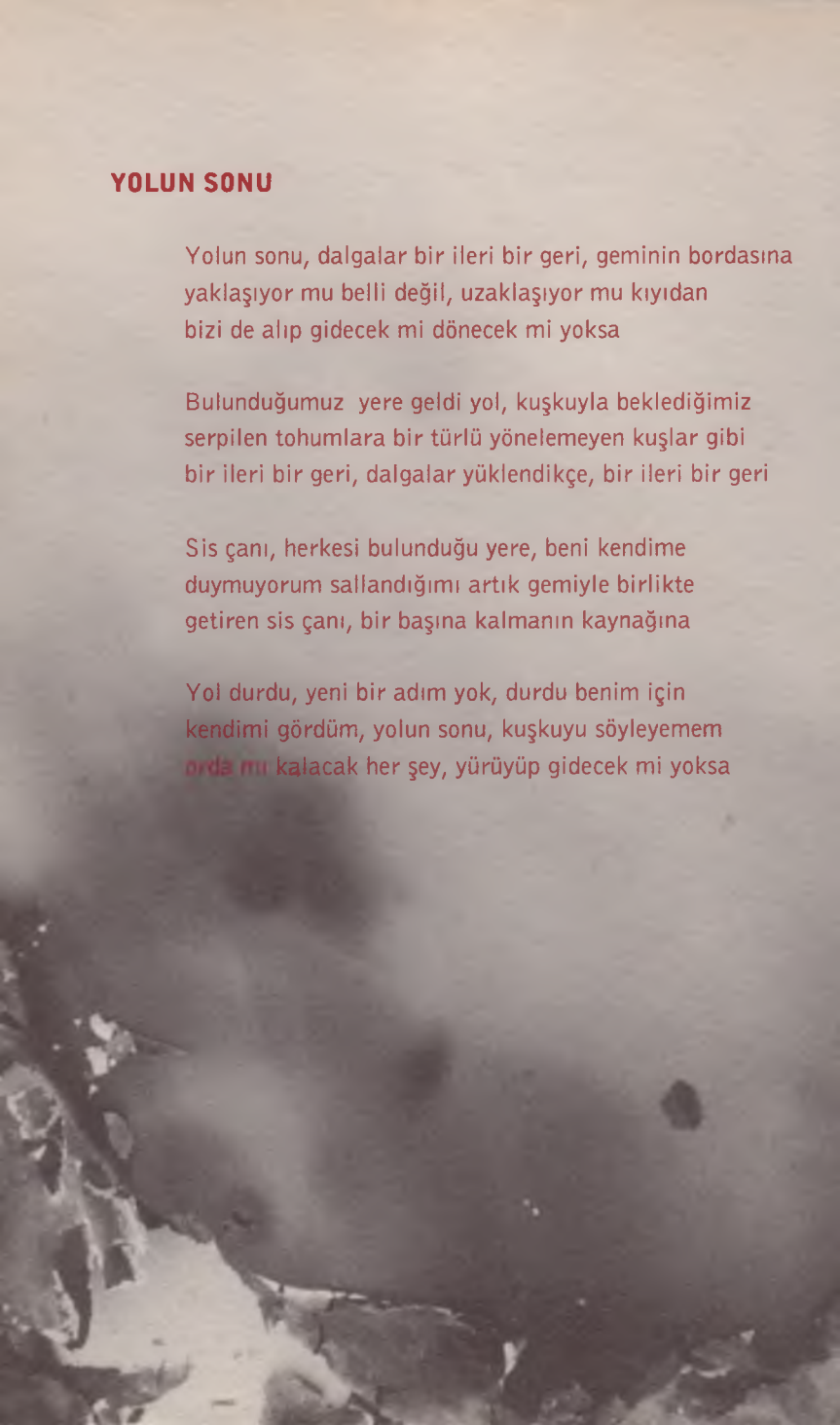
YOLUN SONU

Yolun sonu, dalgalar bir ileri bir geri, geminin bordasına
yaklaşıyor mu belli değil, uzaklaşıyor mu kıyıdan
bizi de alıp gidecek mi dönecek mi yoksa

Bulunduğumuz yere geldi yol, kuşkuyla beklediğimiz
serpilen tohumlara bir türlü yönelemeyen kuşlar gibi
bir ileri bir geri, dalgalar yüklendikçe, bir ileri bir geri

Sis çanı, herkesi bulunduğu yere, beni kendime
duymuyorum sallandığımı artık gemiyle birlikte
getiren sis çanı, bir başına kalmanın kaynağına

Yol durdu, yeni bir adım yok, durdu benim için
kendimi gördüm, yolun sonu, kuşkuyu söyleyemem
orda mı kalacak her şey, yürüyüp gidecek mi yoksa

Yokladığı yerdeyim, söyleyemem kuşkuysa serpilen
ben değilim, kendimi yendim, kimbilir ne zaman
geçerim akıllarından bir daha suyun ve rüzgârın

Bir söz diyeceksem, sesimle değil de duruşumla,
sözüm doğaya olsun, dirilten yalnızlığına doğanın
anacaksa beni duruşumla ansın yolun sonunda

Yol durdu, ben durmadım, kendimi buldum,
ömrüm içine sığdı yürüyüp gidecek olanın
bir yürüyüş, yeniden başladı kısacık bir adımla

ORDA BULUNMAYAN

Orda bulunmayana ne kaldı sorsam
orda bulunmamak diyecekler belki
ah islere bulansaydım, dumanlar solusaydım
yakalarına sarılsaydım, hesap sorsaydım
eksileni yerine koysaydım, elim yatkındır
ben de onunla olsaydım o yangın akşamında

Onu doğuran bendim, ben de gitseydim Sivas'a
gözü baktı mı görsün, eli uzandı mı bulsun
ah bilsem durur muydum, ateş çoktan pusuda
kapıyı tutanları yarıp geçseydim
soluğuna soluk katsaydım, göğsüm geniştir
iç içe yürüseydim adımlarının yankısıyla

Sorsalar başka ne derim orda değildim
bir yolun sonuydu, birinin başlangıcı
doğuran da oydu artık, yolculuğa çıkan da
canımdan ömür biçseydim, sabrım isyandır
yeniden yaratacaktı orda bulunmayanı
bir yanıt versin diye *ne kaldı* sorusuna

YANGIN İKİZİ

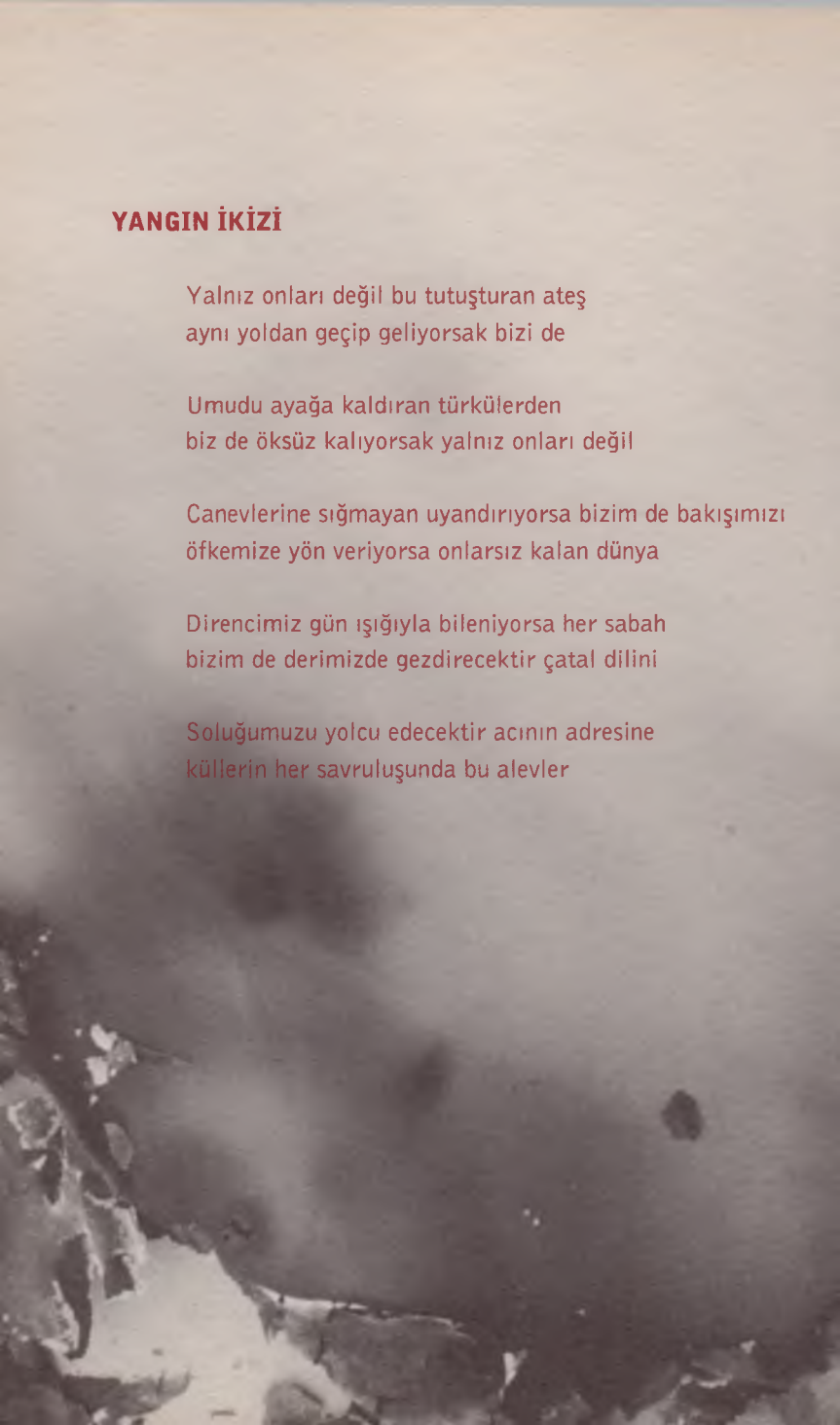
Yalnız onları değil bu tutuşturan ateş
aynı yoldan geçip geliyorsak bizi de

Umudu ayağa kaldıran türkülerden
biz de öksüz kalıyorsak yalnız onları değil

Canevlerine sığmayan uyandırıyorsa bizim de bakışımızı
öfkemize yön veriyorsa onlarsız kalan dünya

Direncimiz gün ışığıyla bileniyorsa her sabah
bizim de derimizde gezdirecektir çatal dilini

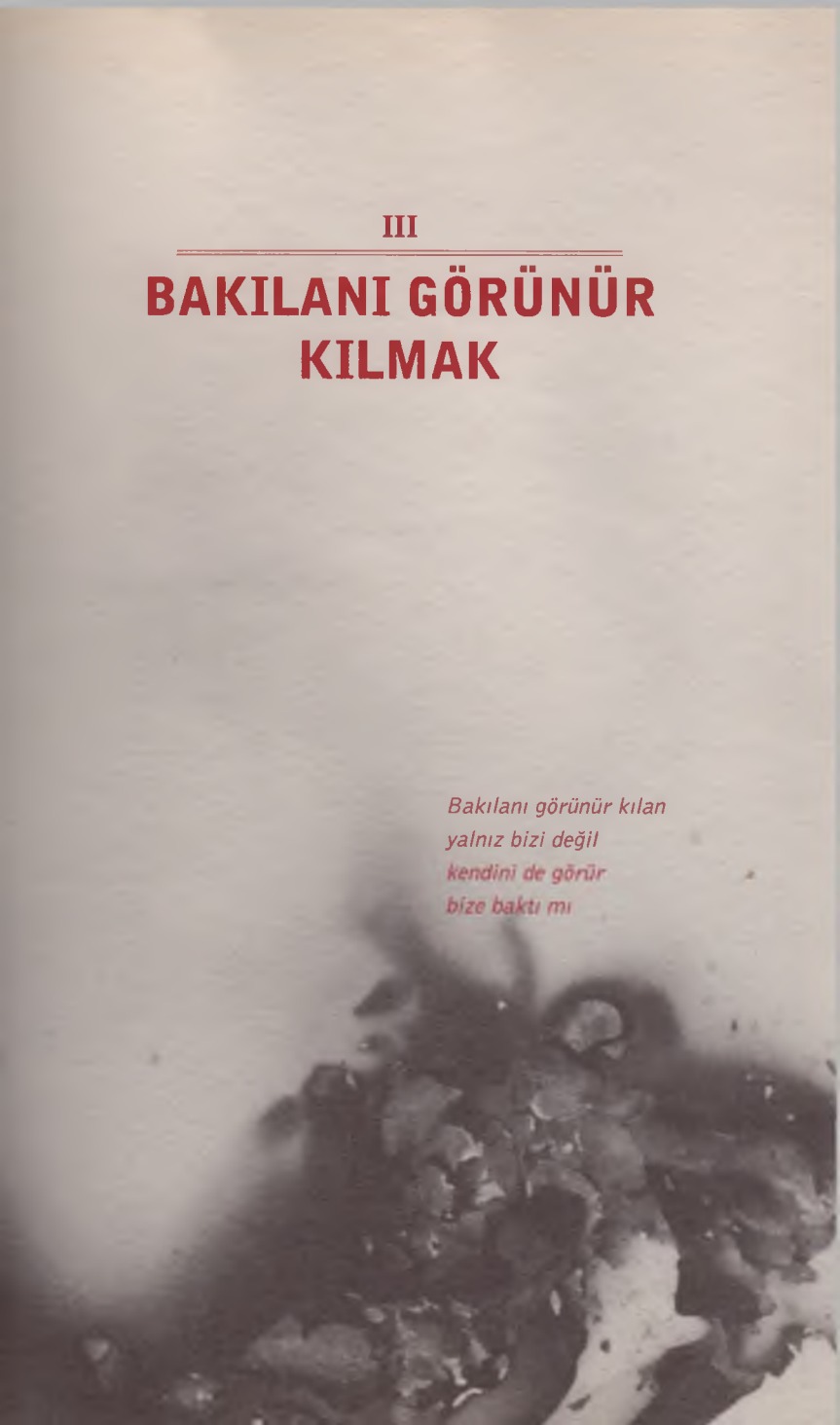
Soluğumuzu yolcu edecektir acının adresine
küllerin her savruluşunda bu alevler

III

BAKILANI GÖRÜNÜR KILMAK

Bakılanı görünür kılan
yalnız bizi değil
kendini de görür
bize baktı mı

O RESME BİR DAHA BAKILIRSA

Ucu göğe dayalı
bir merdivendi zaman
beklediler basamaklarında
çıkmadı hiçbiri yukarı
beklediler kaygıları suskun

Sona ermişti de konuşmaları
birkaç sözcüktüler geride kalan
birbirinden ayrılarak her biri
dağılmışlardı basamaklara
ellerinde bekleyişin önlemi

Beklediler ki zamanı gelsin
her biri kendi sessizliği içinde
zamanı gelsin de bir ilk adım
bir altyazı olsun suskuları
onlardan kalacak o günkü resme

O resme bir daha bakılırsa
görülecektir yıllardan sonra bile

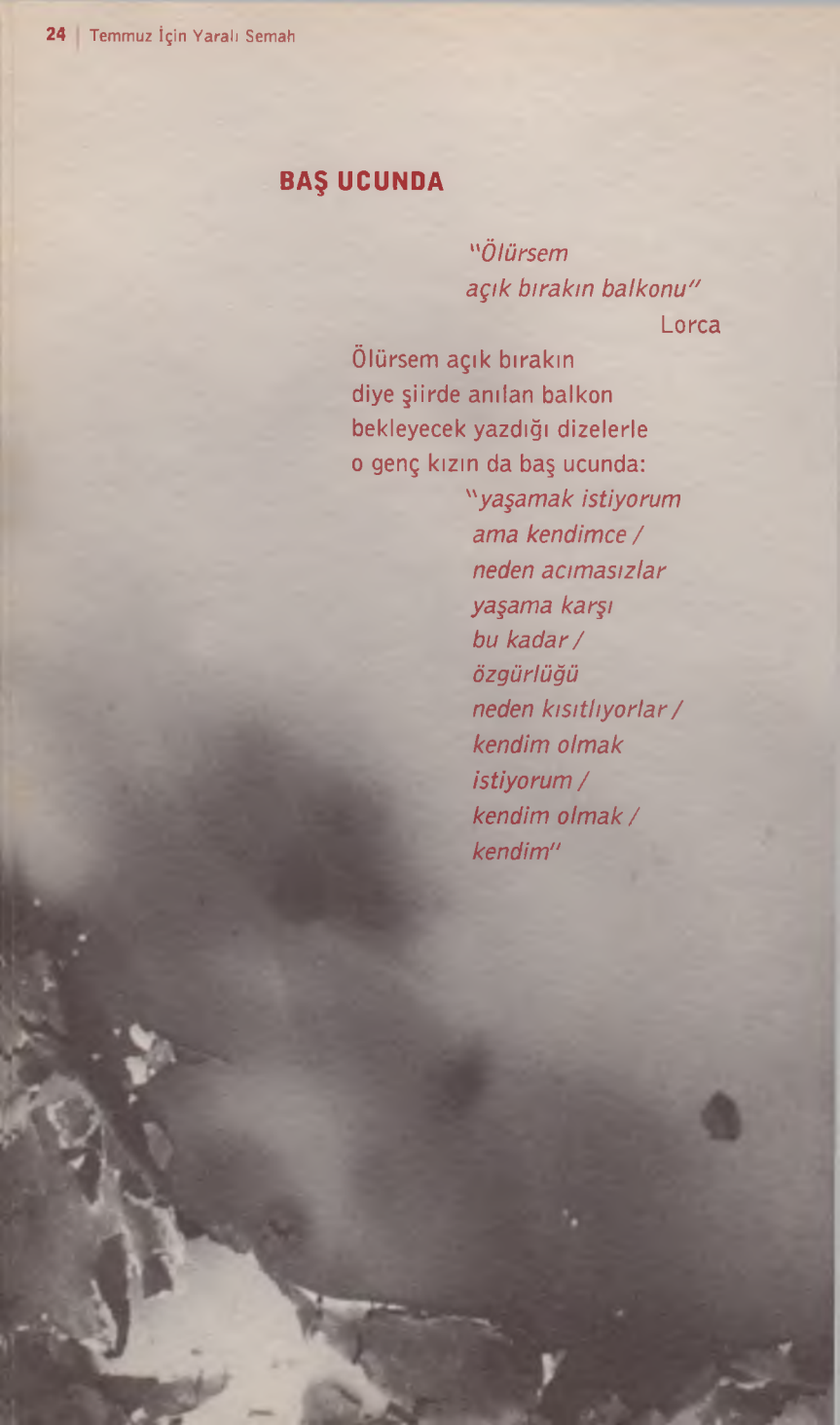

BAŞ UCUNDA

"Ölürsem
açık bırakın balkonu"
Lorca

Ölürsem açık bırakın
diye şiirde anılan balkon
bekleyecek yazdığı dizelerle
o genç kızın da baş ucunda:

"yaşamak istiyorum
ama kendimce /
neden acımasızlar
yaşama karşı
bu kadar /
özgürlüğü
neden kısıtlıyorlar /
kendim olmak
istiyorum /
kendim olmak /
kendim"

bekleyecek görmesi için
portakal yiyen çocukla
ekin biçen orakçıyı

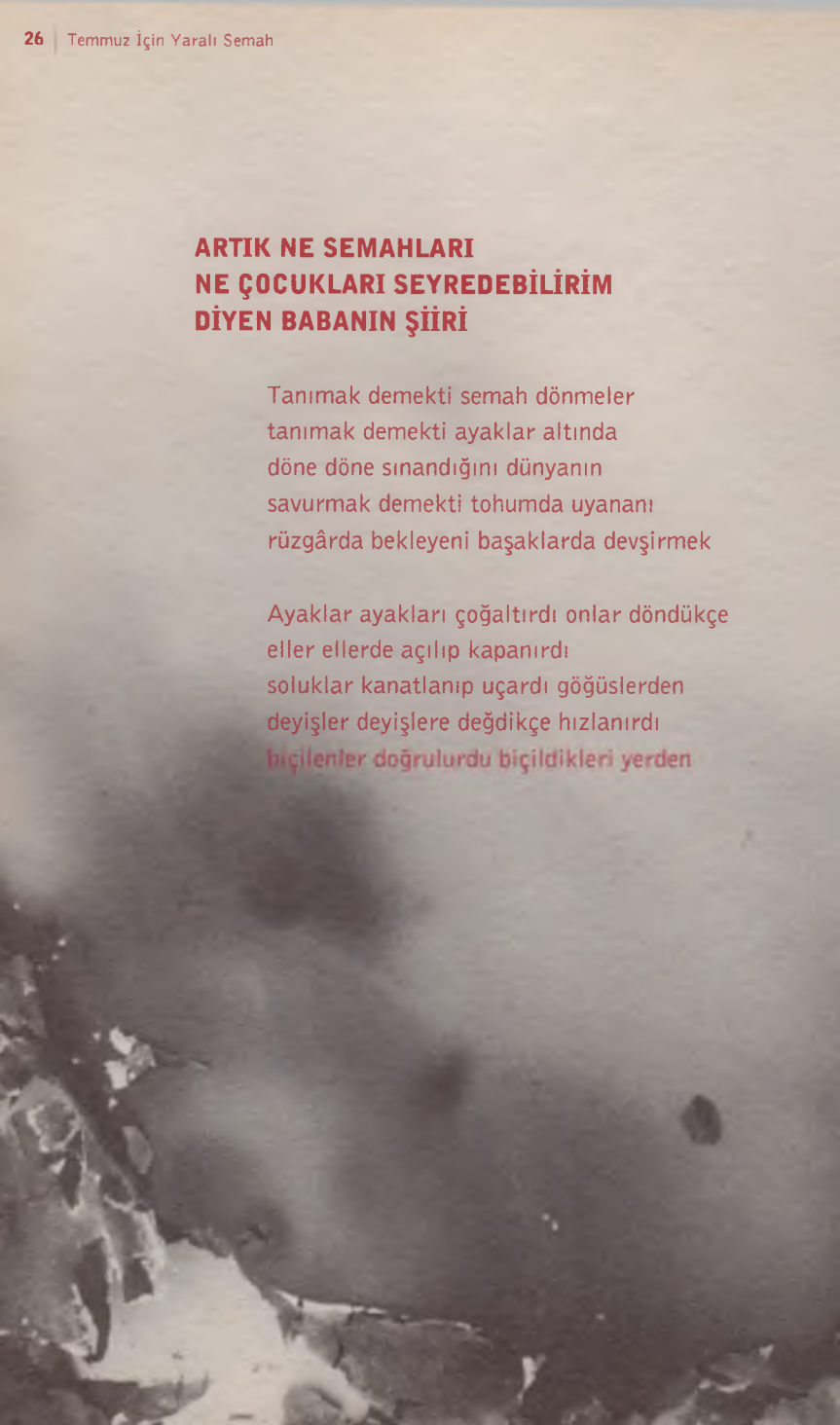
Lorca'dan sonra bir kez daha
ölürsem diyen o genç kızın da

ARTIK NE SEMAHLARI NE ÇOCUKLARI SEYREDEBİLİRİM DİYEN BABANIN ŞİİRİ

Tanımak demekti semah dönmeler
tanımak demekti ayaklar altında
döne döne sınandığını dünyanın
savurmak demekti tohumda uyananı
rüzgârda bekleyeni başaklarda devşirmek

Ayaklar ayakları çoğaltırdı onlar döndükçe
eller ellerde açılıp kapanırdı
soluklar kanatlanıp uçardı göğüslerden
deyişler deyişlere değdikçe hızlanırdı
biçilenler doğrulurdu biçildikleri yerden

Daha neler öğrenecekti kimbilir
semah dönen çocuklardan bu yürek
birer kırlangıçtılar ilkyazın habercisi
her biri bir yolculuk olacaktı gökyüzü denizine
kurtulup çıksalardı yalazın öksesinden

OĞLUNDAN ÖKSÜZ KALAN ANANIN ŞİİRİ

Ağaç desem ağaca assam sazını
hangi dalın kıvrımına güvensem

Yol desem yola sorsam nerdedir
kimden gelir kime gider bilmeden

Rüzgârı eğlesem suyu yormasam
yaramın azmasına küskün kalmasam

Bilen oydu hangi diken nereme
dokundukça kanatırdı acımı

Hangi özlem kimin için duyulur
kimi yoksun kılar kendi canından

Hangi ana ölür ölür dirilir
kendi oğlundan nasıl öksüz kalırsa

Bilen oydu ölse bile sözü yere indirmez
hangi ozan kucağına sazı alınca

EL ALMAK

Yaşanan bir dalgınlıksa
onu da yazmalısın ey ozan
el almalısın yazmak için
kimi günler bile bile
üniversite durağına doğru
yolunu uzatan bir babadan –
görür gibi olsun da
öğrenciler arasında kızını
dalıp dalıp gitsin diye
önünden geçerken otobüsler.

Onu da yazmalısın
bir mırıldanma kaldıysa dudaklarda
duyurmak için o mırıldanmayı
el almalısın ey ozan
iki kardeşin bir duvarda
yan yana gülümsediği iki fotoğraftan –
zamanı dondurmak isteyip de
geç kaldıklarını düşünen bir ailenin
o duvara bakarken *biz ancak*
kağıtlarla avunuyoruz diye andığı.

IV

YOL ERLERİ

Kimini örten
susmakla söylemek arasında
sözcüklerden bir hırka

Yollardan bir çarık
kimini açıklayan
durmakla yürümek arasında

Kimiyse bir menzil
sabahı kuşanıp eğnine
ırakları yakın eden

ADIM *METİN* OLSUN

Hadi gel birlikte yazalım bu şiiri
adım *metin* olsun bu kez benim de
hadi benim sesimle ama senin hüznünden
hadi benim acımdan ama senin sesinle
birlikte söz edilsin bu şiirde

Birlikte yazalım hadi ölüme karşı
konuşalım bir yürekten hadi bir ağızla
kimse ayırt etmesin kimin söylediğini
nereye kadarı benim nerden sonrası senin
kıvrıla kıvrıla yanan bir kağıtta

Değdirir değdirmez kanatlarını yüzüme
senin kaşlarında yuva kurmuş sorular
hadi gel bir yangın öksüzlüğünün ardından
kalan külü bile tanımayan çocuklara
nasıl anlatırızı konuşalım susmak yerine

Nasıl direnirizi elimize bir gül almadan
bir sözün içinden geçen kıvılcımları
nasıl taşırızı konuşalım herkes sussa bile
bir külden nasıl dirilirizi bir şiirle
ne kadarını kimin söylediği belli olmadan

Her dizeyle biraz daha ilerlesin bu çerçeve
her sözcük bütünlesin içine konan resmi
hadi benim yüzümle ama senin kanatılmış yazgın
hadi benim bitimsiz özlemim ama senin yüzünle
birlikte dile gelsin bu resimde

TUTANAĞI YAZILIRKEN

Neyinden tanırım
gülüşünden belki
boynu biraz yana eğik
biçilmeyi bekleyen o bir sap ekin

Neyinden tanırım
gülüşünden belki
rüzgâr çıkıp da götürmezse
boşalmaya hazır o bir tutam bulut

Neyinden tanırım
karınca adını alışından
göze görünmez adımlarla
sabrı yürüyüşünden belki

Haksızlığı gözyaşıyla sorgulayıp
öfkeyi gösterişsiz yaşayışından
boyunca oğul yetiştirir gibi
her kitabıyla biraz daha çoğalışından

Halkın ekmeğini yoğurmaya
adanmış ellerinden belki de
tutanağı yazılırken sorsalar
neyinden tanırsın diye Asım'ı

BEHÇET

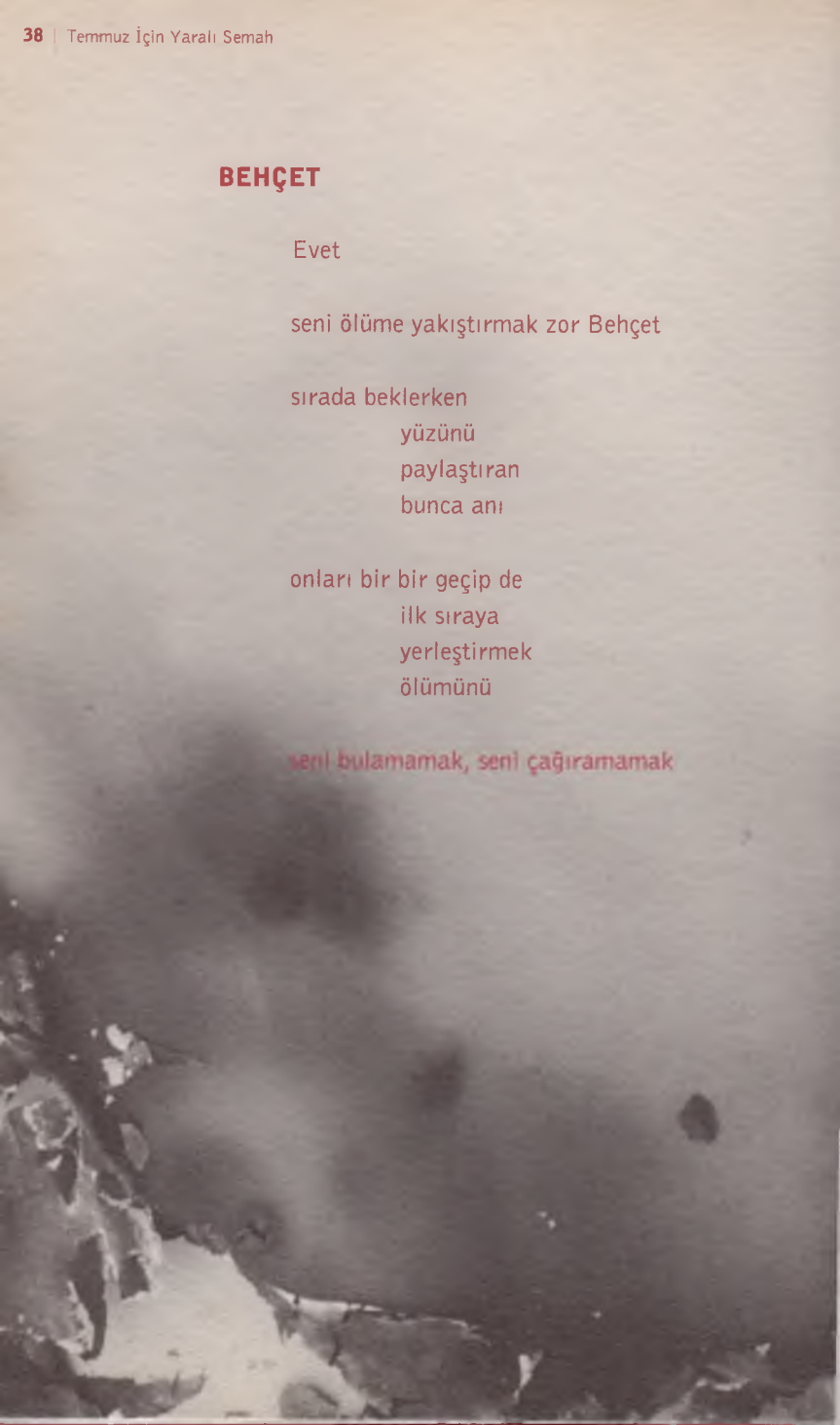
Evet

seni ölüme yakıştırmak zor Behçet

sırada beklerken
yüzünü
paylaştıran
bunca anı

onları bir bir geçip de
ilk sıraya
yerleştirmek
ölümünü

seni bulamamak, seni çağıramamak

kulaklarda uğuldarken
sesini
dolaştıran
bunca anı

parmak uçlarını anımsarken
sayrılı alınlarda
yokladığın
bunca sıcaklık

seninle birlikte olamamak Behçet

Evet

sokaklarını senin kadar tanıyıp
inememek zor
Balat'tan
Haliç'e

senin kadar sevip de insanlarını
İzmit'e
sımsıkı
sarılamamak

bir Yunan ezgisinin ardınca
açılıp gidememek zor
ışığını taşıyarak
bir deniz fenerinin

[illegible]da kıpırdarken hâlâ
dizelerini
ezberinde tutan
bütün şiir

Evet

yüzüne bakamamak zor
senden kalan
bunca inceliğin
dürüstlüğün
yakınlığın

her zaman omuz omuzaydın biriyle
biriyle iç içeydin
biriyle soluk soluğa

üçü de senin adınla anılırdı her zaman

Evet

seni kucaklayamamak zor
senin sesinden
geçirip
kendi sesini

seni kucaklayamamak bir şiirle
senin sözcüklerinden
devşirip
kendi söylediğini

yokluğunu yolundan döndürememek Behçet

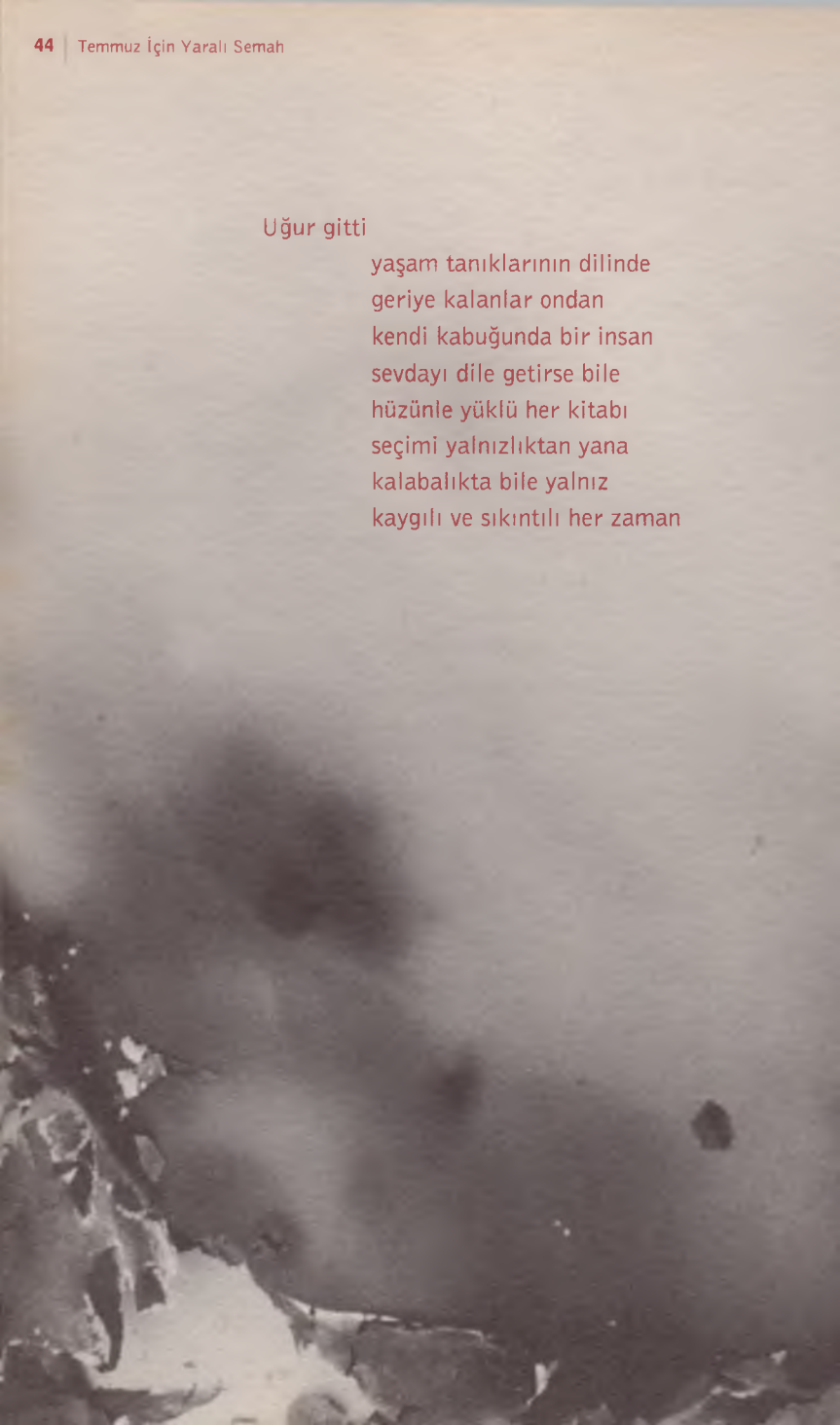
UĞUR OLA

Uğur gitti
deri çantası içinde
geriye kalanlar ondan
kilim desenli bir cüzdan
sigara, kibrit, mendil
ve bir tutam kağıt para

Uğur gitti
bir peçete parçası üzerinde
geriye kalanlar ondan
son dizeleriyle yaptığı yorum:
"Öldüğümde
doğduğum yere gidiyorum
yıllarca süren bir hasret
ve bilinmezliği
işte böylece yeniyorum"

Uğur gitti
yaşam tanıklarının dilinde
geriye kalanlar ondan
kendi kabuğunda bir insan
sevdayı dile getirse bile
hüzünle yüklü her kitabı
seçimi yalnızlıktan yana
kalabalıkta bile yalnız
kaygılı ve sıkıntılı her zaman

Uğur gitti
Zara'dan çıkmıştı yola
annesinin yitimiyle
çocuk yaşta açılan bir yaradan
Sivas'ta bir yengiydi belki
bu sancılı yaşama karşı
ölümle elde ettiği?

DEĞİŞİK TÜRKÜ

Muhlis Akarsu'nun yanık sesiyle

Akarsu'yum başladıysam yeni bir türküye
ne dediysem bir alev söylemiştir onu
ağzım değil

Anacaksan o türküde benim yazgımı
ömrümdür Sivas ellerinde çalınan artık
sazım değil

Bir Pınar'a saldım gittim yüzümü
göreceksen bir de onun sessizliğinden
beni gör

Bir Çınar'a astım gittim sazımı
soracaksan bir de onun suskunluğundan
beni sor

Bir Damla'ya koydum gittim sesimi
duyacaksan bir de onun yalnızlığından
beni duy

Üç kızım var üçe böldüm canımı
kim ararsa her birinde ayrı bulsun
beni oy

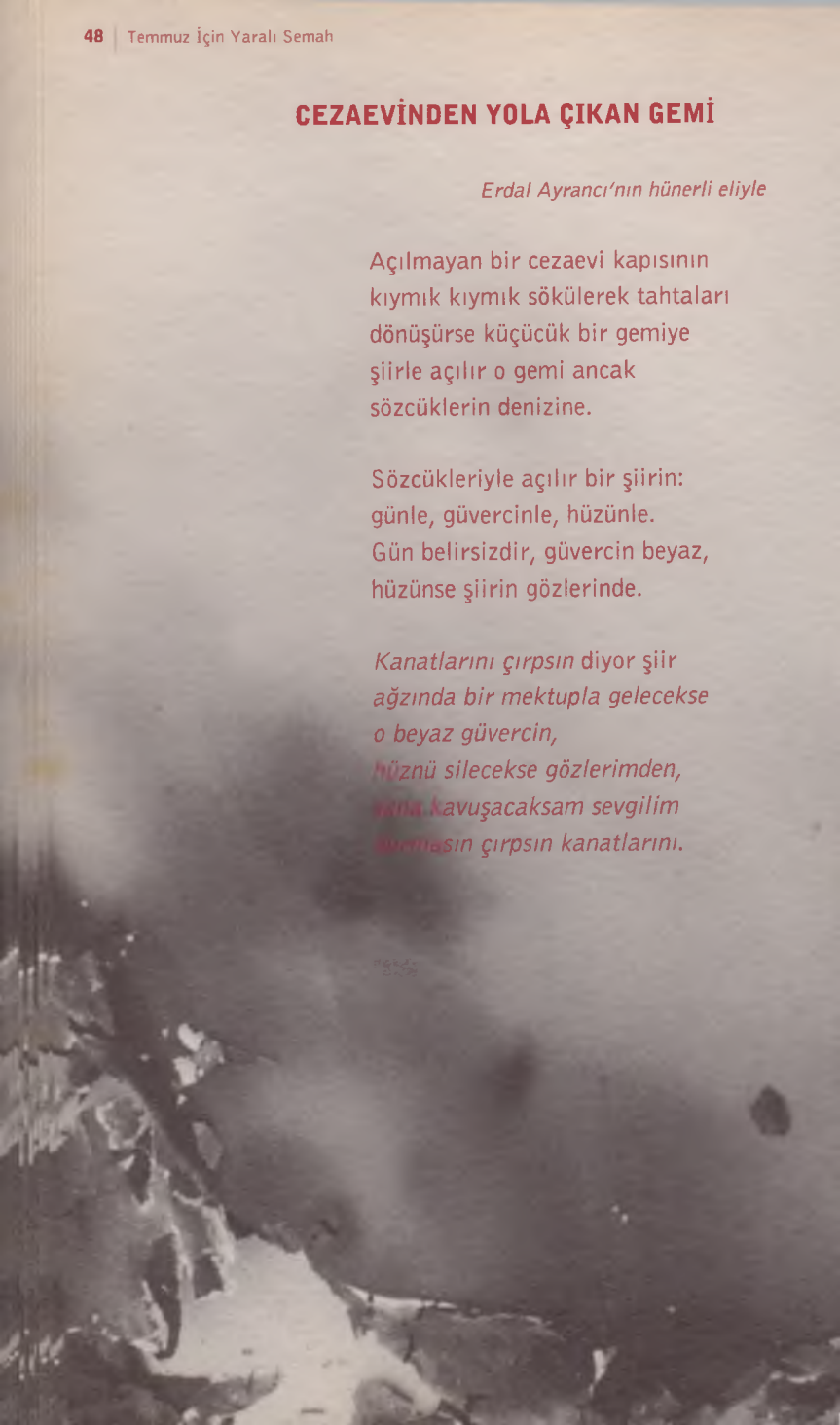
CEZAEVİNDEN YOLA ÇIKAN GEMİ

Erdal Ayrancı'nın hünerli eliyle

Açılmayan bir cezaevi kapısının
kıymık kıymık sökülerek tahtaları
dönüşürse küçücük bir gemiye
şiirle açılır o gemi ancak
sözcüklerin denizine.

Sözcükleriyle açılır bir şiirin:
günle, güvercinle, hüzünle.
Gün belirsizdir, güvercin beyaz,
hüzünse şiirin gözlerinde.

Kanatlarını çırpsın diyor şiir
ağzında bir mektupla gelecekse
o beyaz güvercin,
hüznü silecekse gözlerimden,
sana kavuşacaksam sevgilim
durmasın çırpsın kanatlarını.

Ve son verecekse bir gün,
bir ses son verecekse yaşamıma,
patlasın isterim o ses
bir anlam bulmak için kulaklarda.

Ve öyle ki kanımın
bir damlası bile düşerse yere
bilsinler kızıl güllerin açacağını orada,
alev çemberindeki akrep gibi
korksunlar korksunlar o zaman,
gül dikenlerinden olacaktır
çünkü onların da ölümleri.

Sürdükçe bu söyledikleriyle şiir,
nereye koyarlarsa evin içinde
yüzmeyi sürdürecektir sözcüklerin denizinde
cezaevinden yola çıkan o gemi.

FOTOĞRAFLAR KENDİSİYDİ

Duruyor hâlâ bakışı
temiz bir gökyüzü arayan martılarda
boynu bükük kır çiçeklerinde duruyor
duruyor sokak köpeklerinin
ıslak burunlarında hâlâ

Çekerken onların fotoğraflarını
arkadaş olmuştu İstanbul'la
dilini çıkaran küçük ve haylaz
bir çocuk gibiydi o da
yüzüne bakarken yaşadığı günlerin

Gidemeyenler için gitti Sivas'a
semah dönemeyen dostlar için
dilini çıkarırsa küçük bir çocuk
biliyor ki *o dili keserler* denecekti
yine de gitti yaşananı görünür kılmaya

Bıraktığı görüntüler şimdi
yoksuluz ama yine de mutluyuz
bizim için de dönüyor çünkü dünya
diyenlerin o alaycı ve sevecen
dilleriyle konuşuyor hâlâ

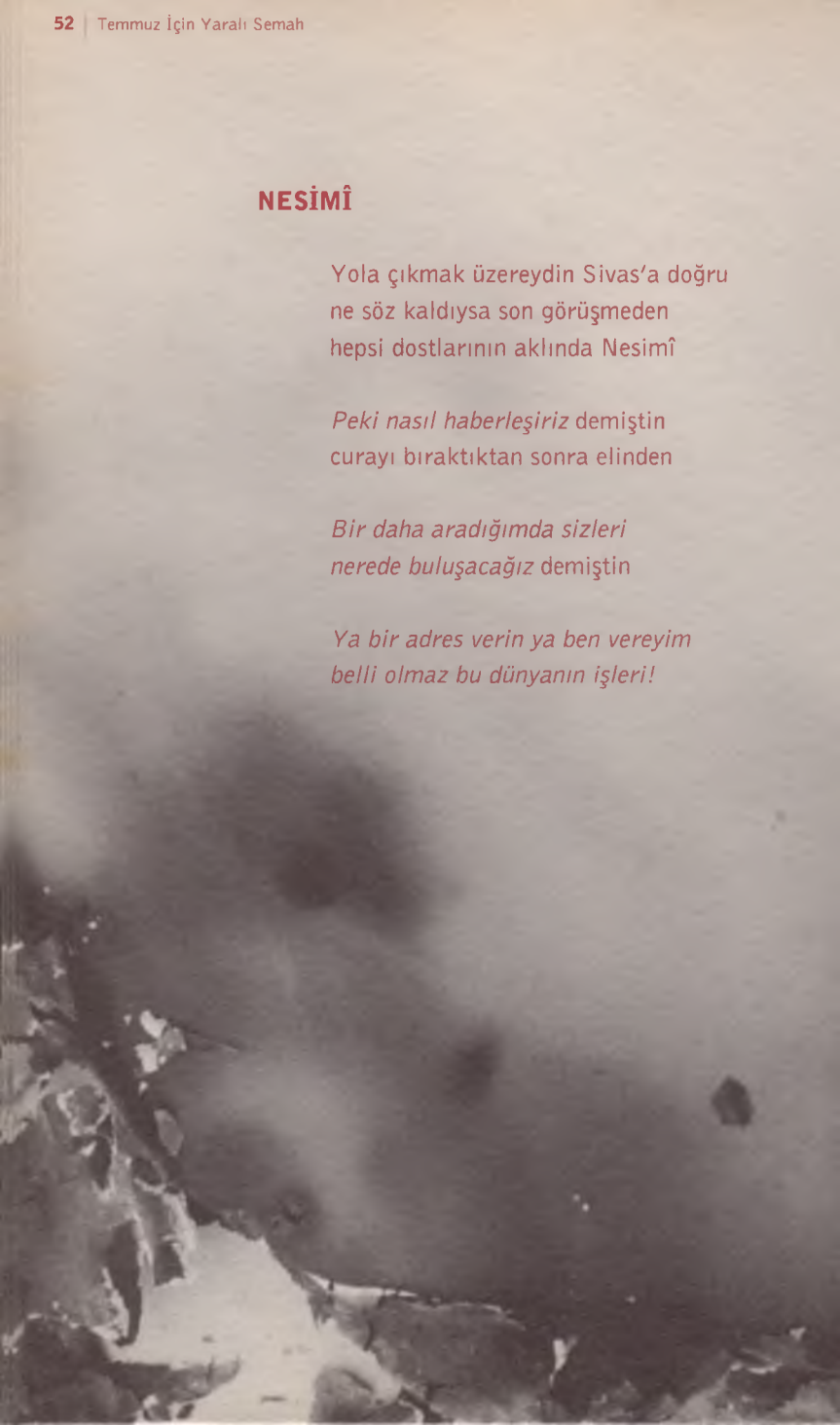
NESİMÎ

Yola çıkmak üzereydin Sivas'a doğru
ne söz kaldıysa son görüşmeden
hepsi dostlarının aklında Nesimî

Peki nasıl haberleşiriz demiştin
curayı bıraktıktan sonra elinden

Bir daha aradığımda sizleri
nerede buluşacağız demiştin

Ya bir adres verin ya ben vereyim
belli olmaz bu dünyanın işleri!

Bir daha aradığında Nesimî
nerde nasıl buluşuruz belli değil mi?

Dedin ya *can gözüyle bakmış olursa*
dedin ya *benliğini yıkmış olursa*

Öze dönüp uzak kalır yalana
maske takmaz, leke sürmez yaşama

Dedin ya *hor görme yola çıkmış insanı*
dünyayı onda bul, kendini onda tanı

Söyleyene kastedilse bile söz susmuş olmaz
derisinden ayrı düşer can küsmüş olmaz
yola çıkan yolda kalmaz Nesimî

ASAF KOÇAK'I YAŞAMAK

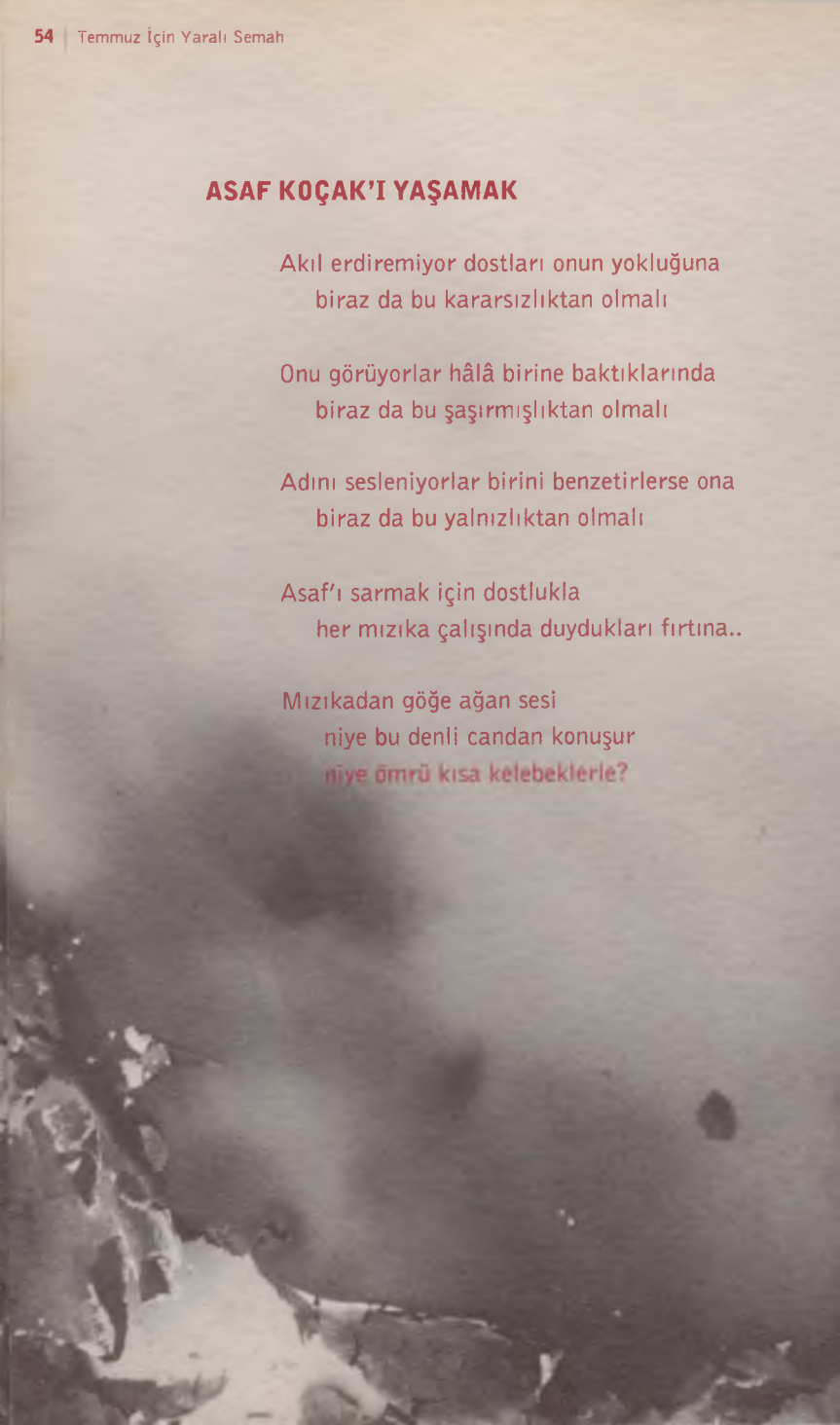
Akıl erdiremiyor dostları onun yokluğuna
biraz da bu kararsızlıktan olmalı

Onu görüyorlar hâlâ birine baktıklarında
biraz da bu şaşırmışlıktan olmalı

Adını sesleniyorlar birini benzetirlerse ona
biraz da bu yalnızlıktan olmalı

Asaf'ı sarmak için dostlukla
her mızıka çalışında duydukları fırtına..

Mızıkadan göğe ağan sesi
niye bu denli candan konuşur
niye ömrü kısa kelebeklerle?

Mızıkada dile gelen bakışı
niye bu denli boyun eğmiş
niye yoluna bir hüzün çıkınca?

Mızıkayla yankılanan yüzü
niye sevgiye çağırırken gülümser
niye daha güzelleşir küstüğü zaman?

Asaf'ı yaşamak olmalı biraz da
yeni bir yanıt aramak bu sorulara..

V

ÖMRÜ KISA KELEBEKLER

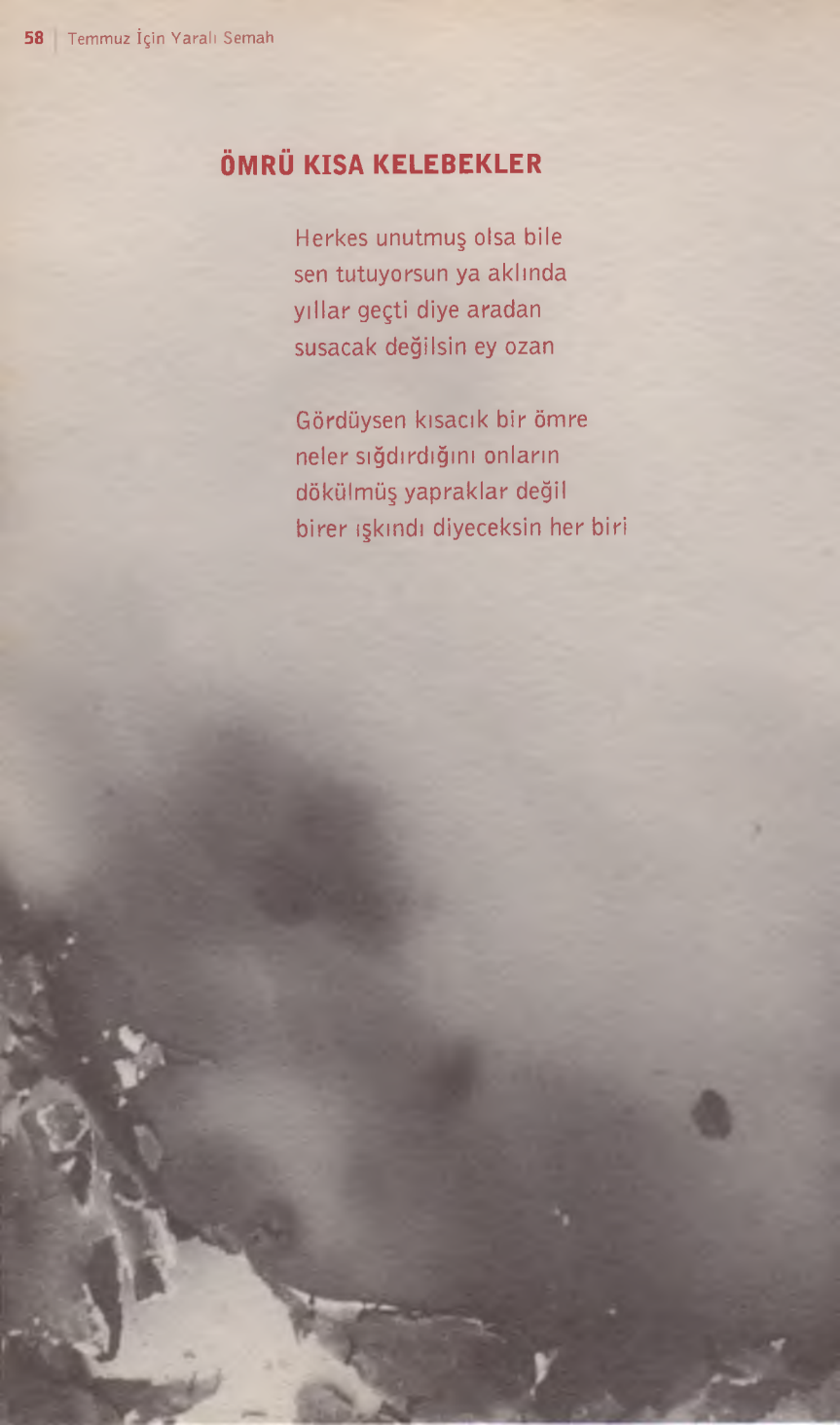
Yeni bir dile açılacak ağzımız
el yakan harflerine o dilin
dokundukça ürpertili kanatlarına
ömrü kısa bir kelebeğin

ÖMRÜ KISA KELEBEKLER

Herkes unutmuş olsa bile
sen tutuyorsun ya aklında
yıllar geçti diye aradan
susacak değilsin ey ozan

Gördüysen kısacık bir ömre
neler sığdırdığını onların
dökülmüş yapraklar değil
birer ışkındı diyeceksin her biri

Uçup gitmelerinden önce
ışıktan bir iz kaldıysa boşlukta
iz sürenlerin yolunu
ulaştırmak içindi bir gövdeye

Kiminin gülüşünden bir kıvrım
kiminin günlüğünden bir satır
kiminin de bir ürperti o gövde
sevdayı yeni tanımış yüreğinden

Gördüysen her şiirin bir ömrü
daha derin kazıdığını belleğe
yeniden çıkacaktır susanlar
konuşan ağızlarda bir yürüyüşe

SEHERGÜL

Sürekli kilit altında odası
yaşadığı ne varsa orada kalacak
kim anarsa ona açılır o kapı
içindekiler ona görünür ancak

Parmak uçları sürekli orada
hâlâ üzerinde el işleriyle örgülerin
göz kapakları çeyiz sandığında hâlâ
sabahıyla kaç uykusuz gecenin

Sesi orada, çiçeklerin beklediği,
günaydın demek için her sabah yeniden
her birini ayrı ayrı okşayan sesi
her biriyle ayrı ayrı dertleşen

Sevgisi orada, bebek fotoğraflarının
yan yana gülümsediği duvarda,
yeğenlerini onlarla tek tek kucaklasın
ansın diye her birinin adını bir fotoğrafla

Kim geçerse o odadan bilsin ki
ne varsa dokunacak onun da eline
uçuşan o kelebek titreşimi sürekli
yeni bir harf olacak yüreğinin alfabesine

GÜLSÜN'LE HANDAN

İki anne, şimdi birbiriyle yan yana
anneleri Gülsün'le Handan'ın
yaşarken onlar
nasıl yan yanaysa sürekli
aynı türküde iki dize gibi

İki anne, inanmıyorlar ölümün aldığına
anneleri Gülsün'le Handan'ın
ikisi de soruyorlar
söyleyen ölebilir belki
ama türkü ölebilir mi?

İki anne, karalar içinde hâlâ
anneleri Gülsün'le Handan'ın
nasılsa kızlarından kalanlar
öylece saklıyorlar hepsini
ikisi de birer direnç titreşimi

İki anne, sabır eklenmiş acılarına
anneleri Gülsün'le Handan'ın
hazır tutuluyor yaşamaya odalar
kapılarsa beklemeye çalınacak zili
ikisinin de yollarda gözleri

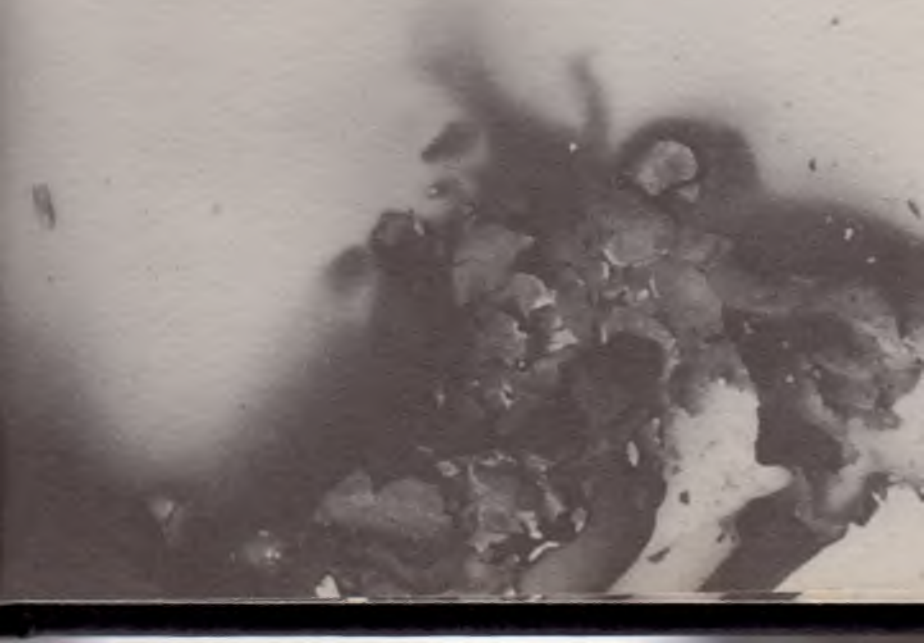
CARİNA

Çıkmayı düşlediğimiz bir yolculuk
sanki beliriveriyor eşikte
gitmeyi düşündüğümüz bir ülke
beliriveriyor onun yüzüyle
tutanağa yazılanlarla değil
yazılmayanlarla okunursa
böyle anabiliriz onu ancak

Bizim birbirimizde çoğaldığımız
ne kadar ayrıntı varsa
onlardan birindedir artık
onun da yaşamı
neyi konuşursak o da içinde
söylenecek cümlelerin
ne paylaşılırsa birazı hep ona ayrılacak

Bilenler için bizlerden biriydi o
bilmeyene ise şunu söylemeli:
böyle değildi kendimize bakışımız
onunla karşılaşmadan
kendimize yönelmesek onun merakıyla
anlamazdık neyi yitirdiğimizi
sorulanı bir de onun vurgusuyla sormasak

NURCAN'LA ÖZLEM

Öyle alıştırmışlardı herkesi
onlar yoksa sessizliğe bürünür ortalık
nerdeyseler orası şenlik yeri

Öyle alıştırmışlardı herkesi
mendiller, saç bağları, küpeler, bileklikler
aynı elden çıkmış gibi bütün ürettikleri

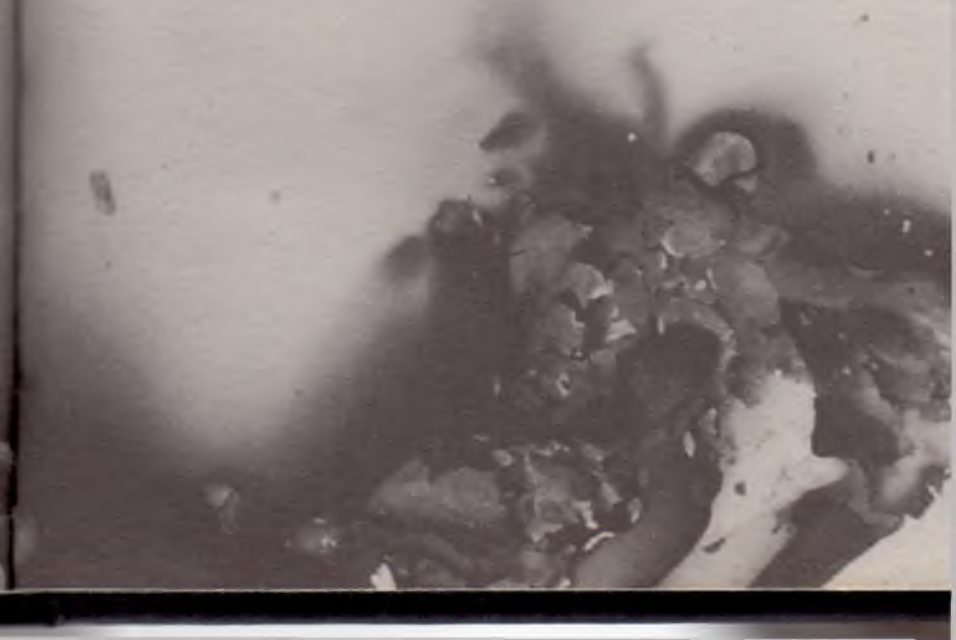
Birbirinden ayrılmayan iki can
birine baktınız mı öteki de görünür
ikisine de varmış olur birini arayan

Öyle alıştırmışlardı herkesi
büyüyecek olsalar bile
ikisi de yaşlanacak değildi

Ölüme öyle uzaktılar ki
gömütlerde aramayın onları artık
duyanlarda yaşayacak sesleri

gökyüzüne akan ırmak gibi

GÜLENDER

Mektup say bu şiiri Gülender
sen başladıysan biz bitirelim
yoldaş olalım yokluğuna

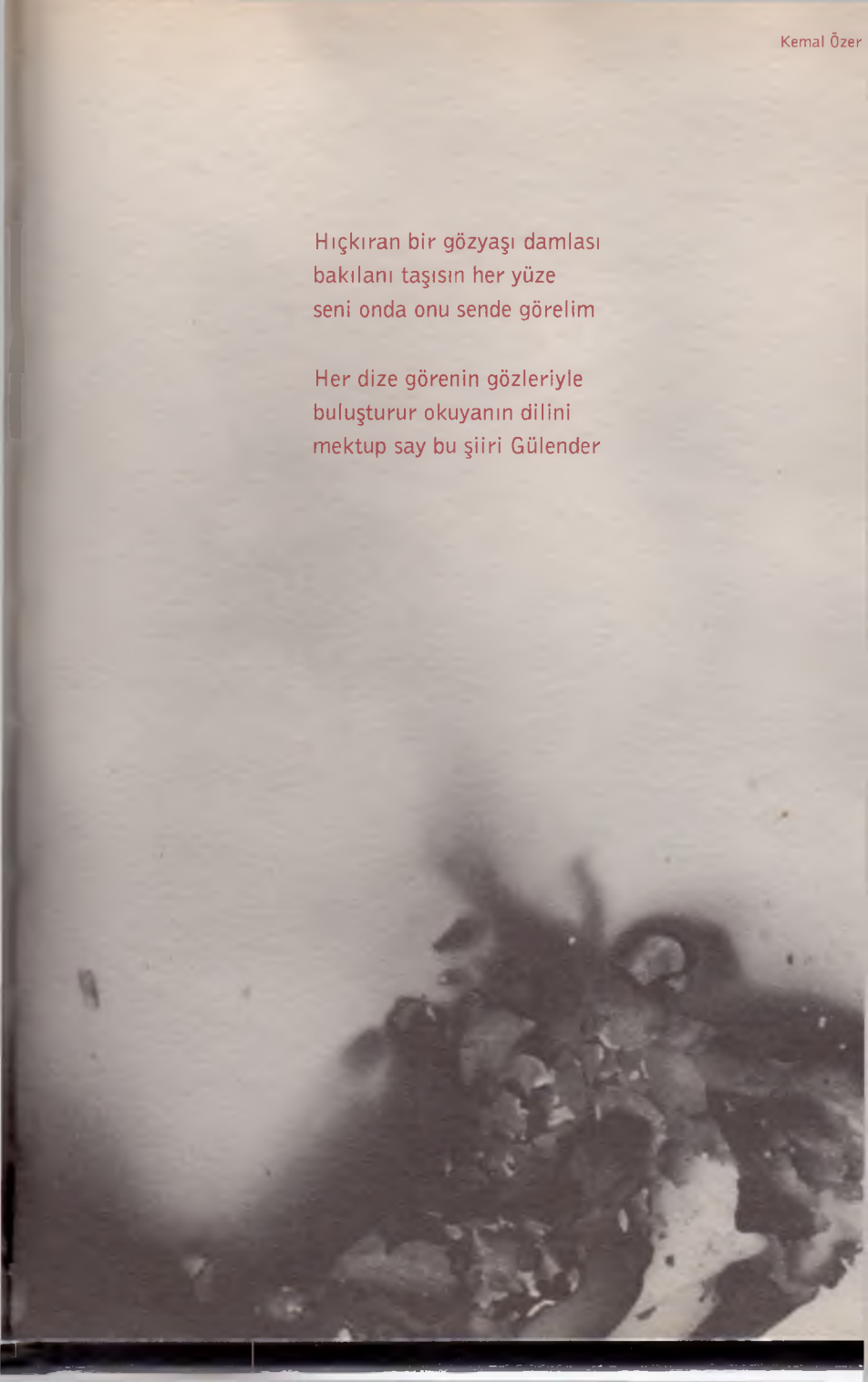
Adımlarının yankılandığı köprüyle
bizden geçsin bir daha
sana ulaşmak isteyen

Mektup say bu şiiri Gülender
sesinden bir hece aldığımızda
sessizliği eksiltiriz diyelim

Hıçkıran bir gözyaşı damlası
bakılanı taşısın her yüze
seni onda onu sende görelim

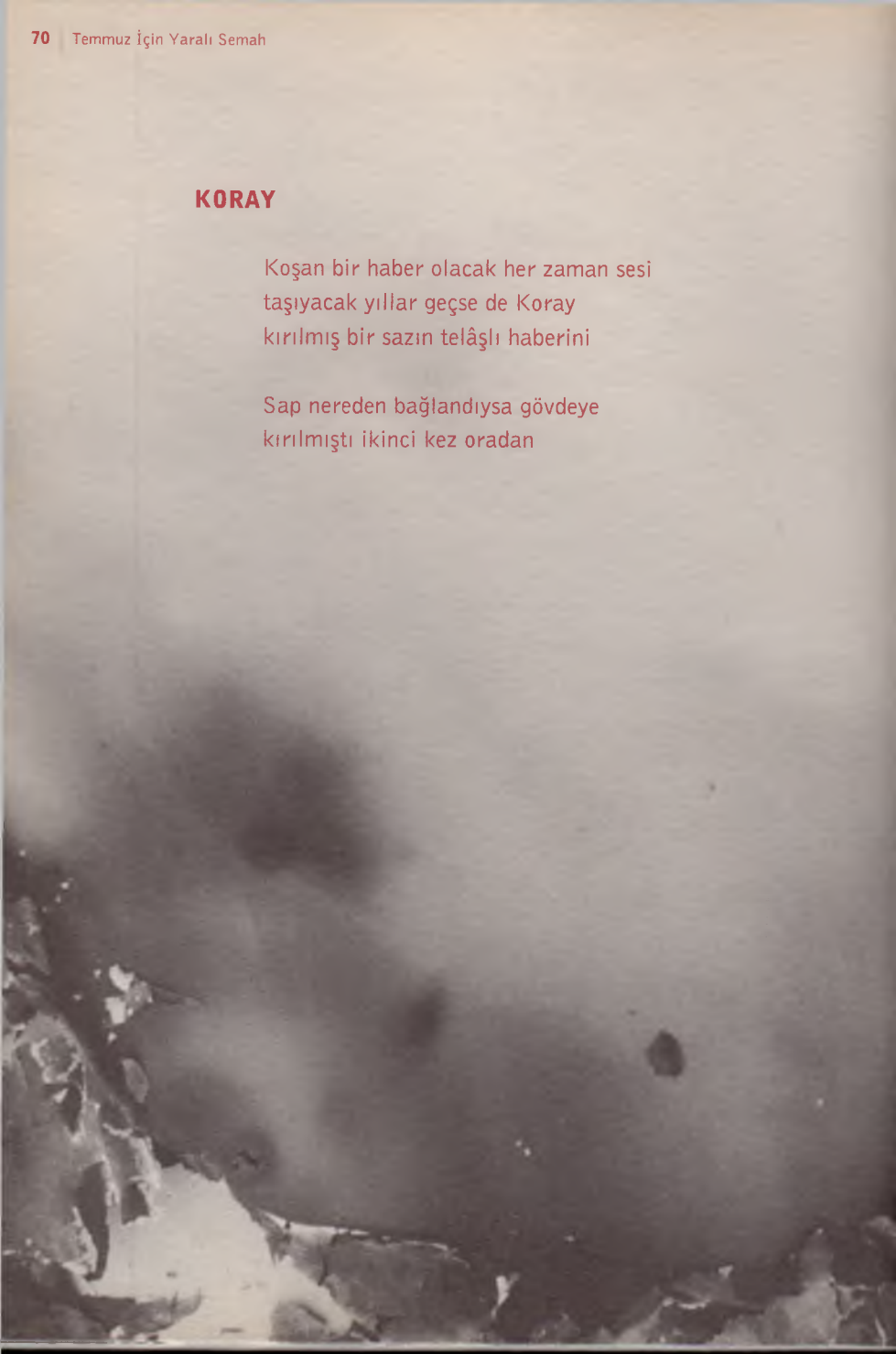
Her dize görenin gözleriyle
buluşturur okuyanın dilini
mektup say bu şiiri Gülender

KORAY

Koşan bir haber olacak her zaman sesi
taşıyacak yıllar geçse de Koray
kırılmış bir sazın telâşlı haberini

Sap nereden bağlandıysa gövdeye
kırılmıştı ikinci kez oradan

Bir babanın parmaklarındaki hüner
oğula aktarılmaz mı sazın teliyle

Ya hüneri nasıl barınacak o halde
sapla birleşmedi mi gövde bir daha

Öyle kuşkuluydu ki Koray'ın yüreği
bu olabilir sanıyordu ancak
bir babaya verilebilen en acı haber

NASIL SÖYLESEM

Nasıl söylesem Murat'ı Ahmet'i Serkan'ı
acının baltasıyla yıkılmış olsa da
bir ağacın hâlâ çiçeklenen üç dalı

Nasıl söylesem birinin kızkardeşi hâlâ
onu kendi içinde yaşatarak
özlemini biraz olsun gideriyorsa
beni yaşarken görenler
seni de görecekler diyorsa

Nasıl söylesem öksüz kalan günlüğünde
sıralarken üç isteğini
düşünmek
doğruyu bulmak
kendine güvenmek
diye yazıyorsa biri

Nasıl söylesem öldüğü sanılıp
12 saat sonra sağ dönüyorsa
birinin kardeşi
ve kaldığı yerden sürdürüyorsa
birlikte yaşadıkları her şeyi

Nasıl söylesem o üç dal gibi
sözcükler de çiçeklensin
her okuyuşta bu şiiri

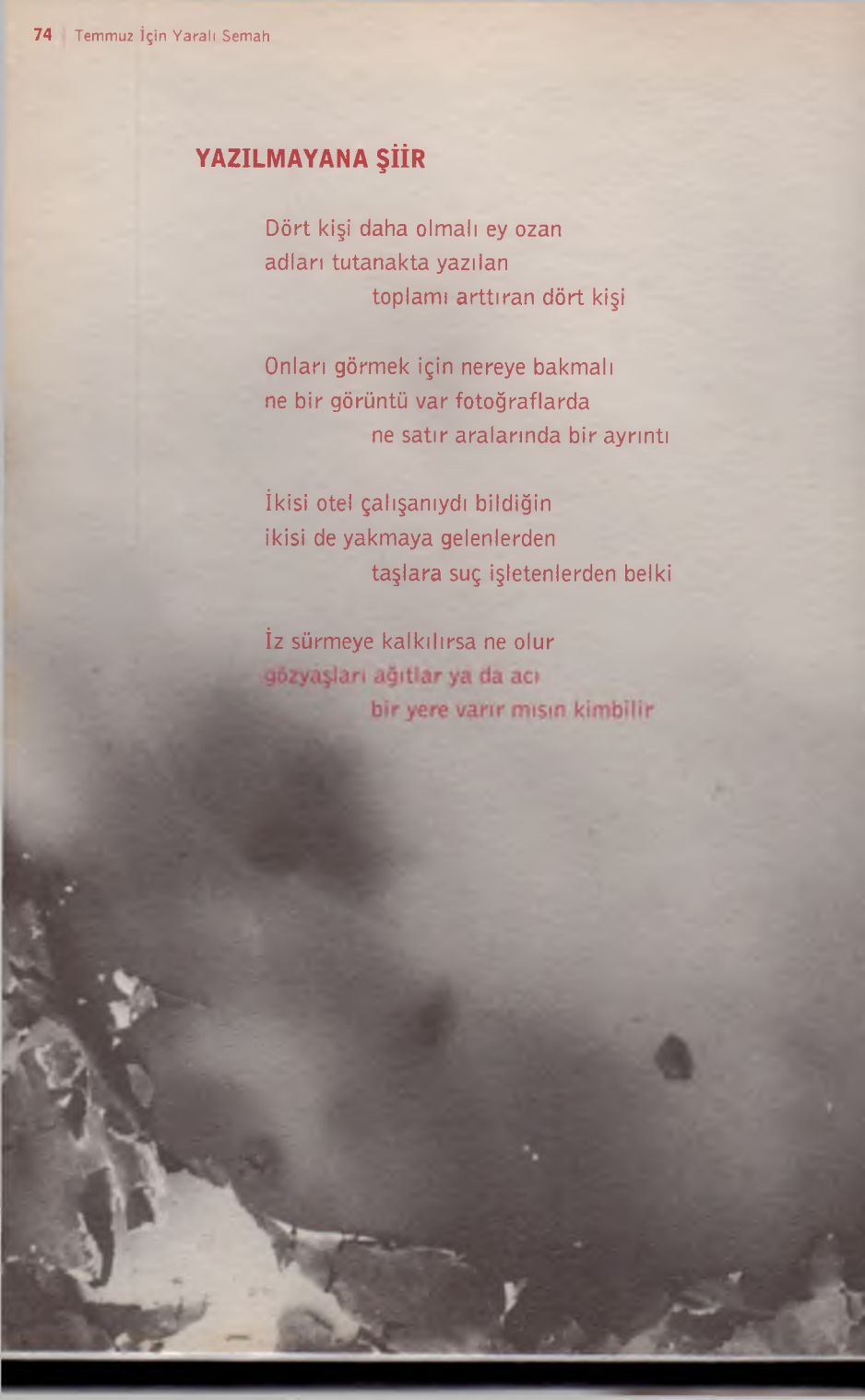
YAZILMAYANA ŞİİR

Dört kişi daha olmalı ey ozan
adları tutanakta yazılan
toplamı arttıran dört kişi

Onları görmek için nereye bakmalı
ne bir görüntü var fotoğraflarda
ne satır aralarında bir ayrıntı

İkisi otel çalışanıydı bildiğin
ikisi de yakmaya gelenlerden
taşlara suç işletenlerden belki

İz sürmeye kalkılırsa ne olur
gözyaşları ağıtlar ya da acı
bir yere varır mısın kimbilir

Önünde durdukça dört boş sayfa
susmakla konuşmak arasında belirsiz
bir sarkaça kaptırırsın kendini

İkisini anılanlara eklerken yüreğin
ikisine bir fırsat tanıyarak
belki pişman olurlardı diyeceksin

Yaşamı elinden alınanları şiir
yeni bir yolun başında görecekse
yazılmayanı da yazacak demektir

HER KELEBEK İÇİN GEÇERLİ BİR KÜÇÜK TARİH

Siz gördünüz nasıl konup kalktı
ben görmedim uçarken onu

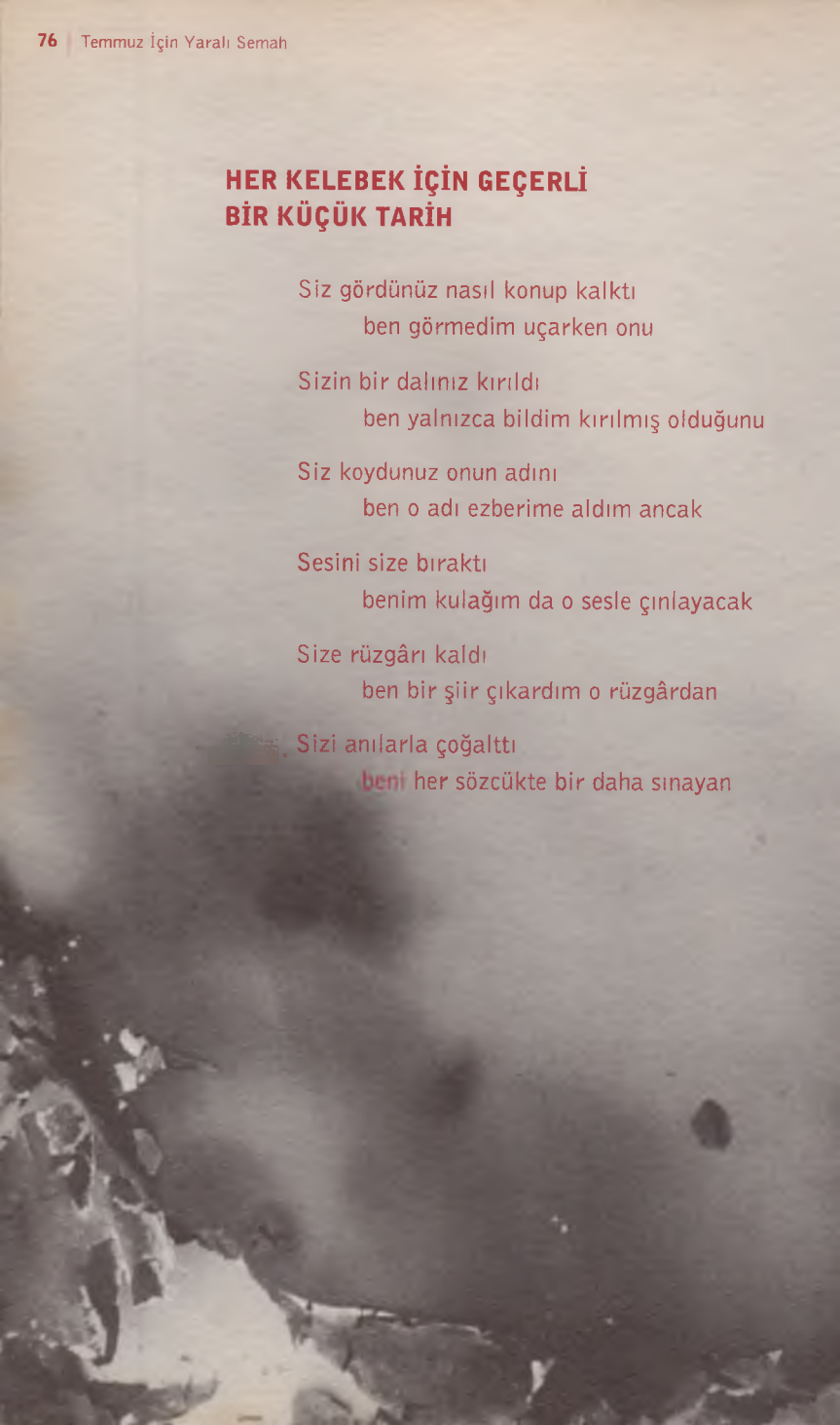
Sizin bir dalınız kırıldı
ben yalnızca bildim kırılmış olduğunu

Siz koydunuz onun adını
ben o adı ezberime aldım ancak

Sesini size bıraktı
benim kulağım da o sesle çınlayacak

Size rüzgârı kaldı
ben bir şiir çıkardım o rüzgârdan

Sizi anılarla çoğalttı
beni her sözcükte bir daha sınayan

VI

BİR BAŞKA YÜRÜYÜŞ İÇİN

Döne döne yola çıktıkça o yürüyüş
her adımda yenilenen bir suçüstü

SON SÖZ YERİNE

Her biriniz birer andaç
adınızla anılacak bundan sonra
söz vermek için yazılan bu şiirler

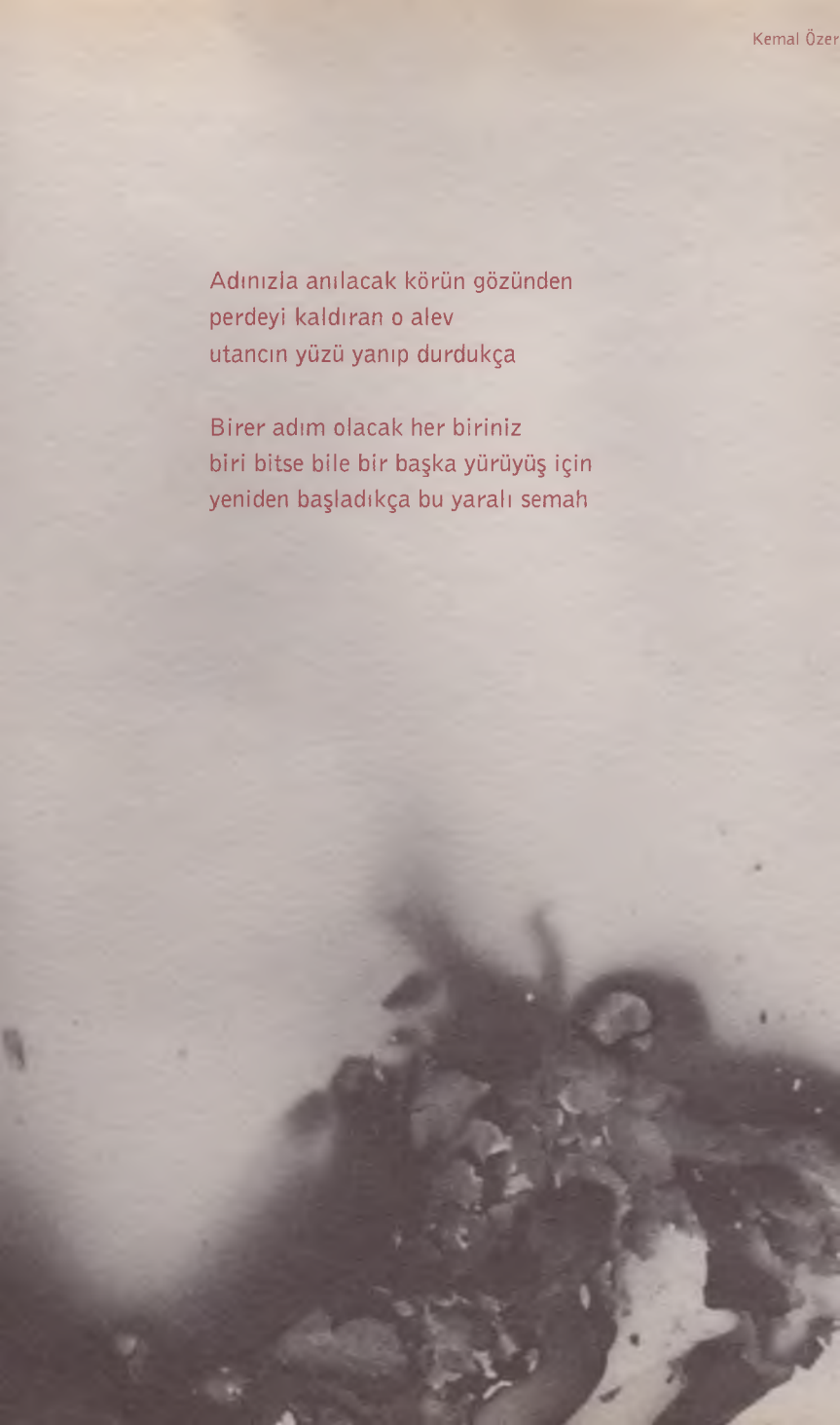
Mayısta açan gül adınızla anılacak
alanlara çıkan ses, anımsatan özlem
yarım bırakılmış bir yaşamı

Zaman adınızla anılacak Temmuz geldiğinde
yerinden oynayan ana yüreği
kapının her çalınışında

Adınızla anılacak körün gözünden
perdeyi kaldıran o alev
utancın yüzü yanıp durdukça

Birer adım olacak her biriniz
biri bitse bile bir başka yürüyüş için
yeniden başladıkça bu yaralı semah

'Yaşanan'a tanıklığı şiirinin odağına yerleştiren Kemal Özer, bu tutumunu Temmuz İçin Yaralı Semah'ta da sürdürüyor. 2 Temmuz 1993 Sivas yangınında 'yaşanan'lara şiirlerle bakıyor. Yangının yol açtığı ölümleri, ölümlerin yol açtığı duyguları, tepkileri, acıları, dramları görünür kılmayı amaçlayan bu şiirler, bir tanıklığın tutanağı olduğu kadar, 'yolun sona erdiği yerde yeniden yola çıkan'ı da içinde barındırıyor. Suçun üstüne gitmeye yönelen bir yürüyüşle döne döne, tıpkı semah gibi. Temmuz İçin Yaralı Semah, gömülmek istenene, unutturulmak istenene karşı bir suçüstü kitabı.

Yordam Kitap

ISBN 978-9944-122-35-1